

Nova fita: il·luminació de Lluc i Marc

EDITORIAL I EN PRIMER PLA (P 3 i 8-12)

La Sagrada Família està immersa en l'acabament de les torres centrals mentre avança la façana de la Glòria amb la implicació del Vaticà

Agustí Codinach

Les torres de Lluc i Marc, amb Maria al centre, la setmana abans de la seva il·luminació.

P 18-19

Entrevistem Adalberto Martínez,
primer cardenal del Paraguai

Catalunya Cristiana

Subscriuiu-vos-hi

DESITJO SUBSCRIURE'M AL SETMANARI CATALUNYA CRISTIANA DURANT UN ANY (52 NÚMEROS)

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

A/e:

☐ Edició paper 145€

☐ Edició digital 90€

☐ Edició en català

☐ Edició en castellà

FORMA DE PAGAMENT

☐ Únic pagament per any

☐ Dos pagaments semestral

☐ Xec nominatiu que adjunto

☐ Domiciliació bancària (ompli ordre adjunta)

NOM COL·LABORADOR

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular

IBAN

ENTITAT

OFICINA

DC

COMPTE

DATA (DD/MM/AA)

Lliureu aquesta butlleta a:

Catalunya Cristiana

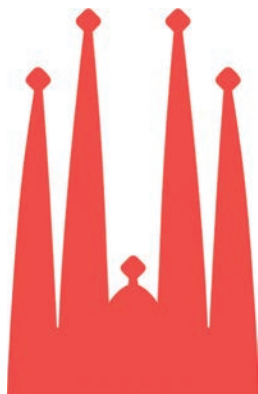
(Departament de Subscripcions)

Comtes de Bell-lloc, 67-69

08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo Catalunya Cristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a Catalunya Cristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona.

Signatura del titular

Catequesi en pedra

L'escena del naixement amb Jesús, Maria i Josep, el bou i la mula, l'estel de Betlem, l'adoració dels Reis de l'Orient, els pastors... Les escultures esculpides en pedra a la façana del Naixement de la Sagrada Família són un recurs privilegiat per narrar des del punt de vista històric, bíblic, literari i catequètic el naixement i la infància de Jesús.

Els infants que participen en el tradicional Taller Infantil de Nadal, acompanyats per les seves famílies, van identificant en cadascuna de les escultures els personatges del relat tantes vegades escoltat i explicat. És una estona privilegiada per descobrir, amb l'ajuda de la guia, quin és el sentit autèntic del Nadal, amb l'escena central de Jesús, Maria i Josep.

La del Taller Infantil de Nadal és només una de les múltiples iniciatives que la Sagrada Família posa en joc a l'hora de fer evident la vocació de ser una autèntica catequesi en pedra. Així ho volia Antoni Gaudí: per això va fer que les façanes exteriors de la Sagrada Família fossin com grans retaules, amb una clara funció catequètica i evangelitzadora. Va ser una nova mostra de la seva intuïció clarivident, tenint en compte l'analfabetisme religiós que caracteritza la nostra societat, especialment les noves generacions, que en molts casos no reben cap mena de contingut religiós.

Per això els temps forts litúrgics de

Nadal i Setmana Santa són una ocasió d'or per organitzar tota mena d'activitats que acostin a la ciutadania, i als nens, l'autèntic sentit del que celebrem. Es compta amb l'ajuda inestimable de les façanes del Naixement i de la Passió, que permeten seguir fil per randa el relat i el sentit del que celebrem. Passarà el mateix amb la façana de la Glòria, que ens fa avinent l'anhel de vida eterna. I també amb el conjunt de les sis torres centrals.

El 8 de desembre de l'any passat, amb motiu de la solemnitat de la Immaculada Concepció, es va inaugurar i il·luminar per primera vegada l'estel de Maria. Va ser una ocasió propícia per portar el missatge de Maria als nostres dies. Pel que fa a les torres dels evangelistes (que s'inauguraran el darrer trimestre del 2023, si bé aquest 16 de desembre ja podrem veure il·luminades les de Lluc i Marc), tenen la vocació de recordar que el missatge de la vida de Jesús és un de sol, però que s'expressa de quatre maneres diferents. D'aquí el terme *tetramorf*, que a molts els pot resultar ben estrany.

La Sagrada Família, amb els seus retaules exteriors (Naixement, Passió i Glòria) i les seves torres, presidides per la gran creu de Jesús, és sens dubte una gran aliada per transmetre els continguts bàsics de la nostra fe al bell mig d'una gran metròpoli com és Barcelona.

Contingut

03

Editorial

05

La setmana

06

Opinió

08

En primer pla

13

Vida eclesial

24

Educació i Família

26

Parròquies en sortida

30

Carta dominical

32

Bíblia

34

Litúrgia

36

Espai lectors

38

Cultura

46

Agenda

47

Des del carrer

A la parròquia de Santa Maria i Sant Nicolau de Calella tothom se sent comunitat

PÀGINA 26-29

20-21

Museïtzació de la capella de Santa Tecla la Vella de Tarragona

Alguns records del Concili Vaticà II

PÀGINA 16-17

Francesc demana ser «artesans de misericòrdia»

PÀGINA 14

47 Álex Escolà-Gascón, estadístic i psicòleg

La setmana en tuits

EDUARD SALA

@EDSALA62

Cap d'Acció Social de Càritas diocesana de Barcelona
Entre compres de regals, trobades familiars, llums, reis, tions i pares Noel, festes i pel·lícules nadalenques plenes d'arbres farcits de guarniments, sovint oblidem que per Nadal celebrem que fa més de 2.000 anys va néixer Jesús de Natzaret. I ens despitsem

DAMIÁN MARÍA

@DAMIANMARIOVOZ

Capellà i artista
És curiós, la gent no sap què fer amb la seva vida, però amb les vides dels altres ho tenen tot claríssim...

CARLES ARMENGOL

@CARLESARMENGOL

Director General d'Afers Religiosos de la Generalitat
Informació de servei: fer o no fer el pessebre poc a veure té amb la laïcitat i molt amb la tradició. Ni que sigui en un espai públic. Reinterpretacions populars que tenen significació diversa segons cadascú

RAFAEL NARBONA

@RAFAEL_NARBONA

Escriptor i crític literari
La santedat és irracional. Janusz Korczak, metge i pedagog, va escollir morir amb els nens orfes del gueto de Varsòvia, acompanyant-los fins als trens que els deportaven a Treblinka. La santedat no obeeix la raó, sinó el cor. Per això no és una cosa d'aquest món

SANTIAGO LANTIGUA

@SANTI_LANTIGUA

Jesuita
«Prescriure», tan feridor per descriure el desenllaç d'un delictes de violència (sexual, poder, consciència). No fa justícia a les víctimes, ni en responsabilitza l'agressor. Marko Rupnik, un artista, amb obres realment admirables. Però, responsable del que va fer!

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

Sínodo continental

Està en marxa la fase continental del Sínodo 2023 i la invitació de l'Església als grups de les diòcesis perquè aquest desembre analitzin el document *Eixampla la teva tenda*, amb aportacions de tothom mitjançant les conferències episcopals. Enric Termes, responsable del Sínodo a l'arxidiòcesi de Barcelona, ha explicat a Ràdio Estel que aquest escrit «és com un gran resum del que s'ha anat dient a través de les síntesis dels episcopats i d'altres organismes eclesials». Ha afegit que, «des de la Secretaria del Sínodo, es reenvia el document perquè cada realitat se'l faci seu i suggereixi coses en aquest camí junts».

Enric Termes ha destacat que, «al febrer, hi haurà l'assemblea continental d'Europa, amb la participació de quatre representants de la Conferència Episcopal Espanyola físicament a Praga i deu més que s'hi afegiran telemàticament». Ha anunciat que aquests participants «portaran la reflexió de les diòcesis per posar-ho tot sobre la taula de cara a l'octubre». Abans d'aquesta activitat de l'any vinent, els diòcesans hauran pogut fer propostes fins al 13 de gener.

Zoom

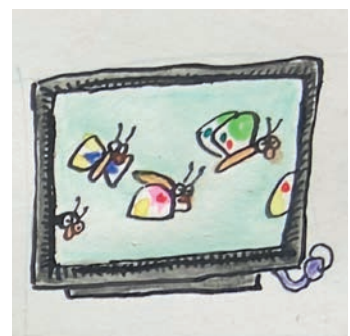
CARME MUNTÉ

Un dels moments més emotius del pontificat del papa Francesc es va viure el 8 de desembre, a la plaça d'Espanya de Roma, amb motiu de la solemnitat de la Immaculada Concepció, quan va plorar en recordar el poble d'Ucraïna: «Maria Immaculada, avui m'hauria agradat portar-te l'acció de gràcies del poble ucraïnès per la pau que fa tant de temps que demanem al Senyor. En canvi, encara t'he de portar la súplica dels infants, dels ancians, dels pares i mares, dels joves d'aquesta terra martiritzada, que pateix tant. Però, en realitat, tothom sap que ets amb ells i amb tots els qui pateixen, com vas estar al costat de la creu del teu Fill.»

L'efemèride de la setmana

19 de desembre del 1992:
primera Marató de TV3, en aquest cas contra la leucèmia

DES DEL MONESTIR

Cançó d'Advent i de Nadal

LLUÍS SOLÀ

Monjo de Poblet

L'evangelí que llegim en aquest quart diumenge d'Advent, dedicat al misteri de l'encarnació del Verb, es fixa en Josep, en el seu itinerari personal de fe davant el misteri. Com un nou Moisès el contemplem, ple de respecte i temor, davant la nova bardissa flamejant, Santa Maria. «Oh Adonai, cap de la casa d'Israel, que t'aparegueres a Moisès en la bardissa flamejant i li donares la Llei al Sinaí. Vine a redimir-nos amb el poder del teu braç», cantem avui a Vespres.

El fuster de Natzaret, a les portes d'aquest misteri, ens ensenya a descalçar-nos davant Santa Maria, per acollir amb ella el do del Déu encarnat. Al fil del text que avui proclamem podem precisar quina és la missió de Josep: no pas la d'engendrar, com ho era la de tots els seus antecessors en

l'arbre genealògic, sinó la d'acollir. En el procés que fa el sant patriarca des de la incomprensió inicial fins a l'acolliment final, se'ns concreta el descalçar-se de Moisès davant la bardissa. Descalçar-se vol dir desfer-se de les pròpies seguretats i dels propis raonaments, posar-se a mercè, nu, del misteri de Déu. Entrar-hi com de puntetes, en somnis, i deixar-se fer per Déu. Josep, com un altre Zaqueu, haurà de baixar del seu arbre, l'arbre genealògic de la seva identitat, haurà de renunciar a la seguretat que li dona la Llei, per obrir-se a aquesta altra Llei, la Misericòrdia, que Déu fa flamejar entre les branques tendres d'una verge pura i senzilla d'Israel.

L'acolliment de la fe es concreta en un gest: «La prengué a casa com

a esposa.» Aquest «a casa» és tot el que era Josep, tot el que tenia en la seva pobresa, i l'«esposa» que hi entra hi porta la novetat de Déu, la llum i la joia del misteri: «La Verge tindrà un fill i li posaran Emmanuel, que vol dir, Déu-amb-nosaltres.»

Jesús ens crida des del pessebre a baixar de l'arbre, de l'arbre d'allò que ens creiem ser, per acollir-lo a Ell com una nova identitat, com una nova felicitat. I el nostre nom nou serà: «El-Senyor-és-el-nostre-bé», un nom que bressolarà la nostra existència com una nova cançó de Nadal.

**El fuster de Natzaret
ens ensenya
a descalçar-nos davant
Santa Maria**

MONTSERRAT MARTÍNEZ

Esposa de diaca. Llicenciada en Teologia

LA SAL DE LA TERRA

Ordenació diaconal

Quan l'Església, per mitjà dels bisbes, confereix el ministeri diaconal ho fa amb la certesa que està administrant un sacrament. Els signes, indispensables, que expresen el que significa el sacrament de l'Orde i pels quals els candidats al diaconat són ordenats són la imposició de mans del bisbe sobre el cap de l'ordenand i aquestes paraules de la pregària d'ordenació: «Feu davallar, Senyor, damunt d'ell l'Esperit Sant que l'enforteixi amb el do de la vostra gràcia septiforme, perquè pugui complir fidelment el seu ministeri» (*Ritual de l'Ordenació de bisbe, preveres i diaques*, 207). Amb aquest gest i aquestes paraules els diaques són ordenats i es manifesta el do de l'Esperit Sant.

Els diaques són ordenats al servei del bisbe (ROBPD, 179), no per al sacerdoci: «*Non ad sacerdotium, sed ad ministerium manus imponuntur*» (LG 29). En el ritu d'ordenació de diaques a la *Traditio Apostolica* 8, segle III, atribuïda a Hipòlit de Roma, es presenta el diaca ordenat «*ad ministerium episcopi*»; així, podem considerar que els diaques des del començament estigueren vinculats als bisbes i són els seus

**Els diaques des del
començament estigueren
vinculats als bisbes**

col·laboradors. El vincle existent entre el bisbe i el diaca s'expressa en l'ordenació diaconal, ja que el gest de la imposició de mans el realitza només el bisbe sobre el diaca.

En ser ordenat, el diaca és adscrit a una parròquia i és incardinat en una diòcesi; el bisbe li confia una missió, que es pot concretar en tasques d'àmbit parroquial, supraparroquial i diocesà.

Cada grau participa a la seva manera, *suo modo*, del ministeri, en un esquema de gradació descendent. Els diaques són el grau inferior respecte de bisbes i preveres (LG 29), segons la concepció jeràrquica de l'Orde, que s'ha de viure en l'Església comunitat, tota ella de caràcter diaconal.

JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Santa Maria, mare de l'esperança

En el camí de l'Advent, el quart diumenge està especialment dedicat a la Mare de Déu i al seu espòs, sant Josep. En la primera lectura d'aquesta celebració eucarística escoltem la profecia d'Isaïes: «La noia que ha d'infantar tindrà un fill, i li posarà el nom d'Emmanuel, que vol dir "Déu amb nosaltres"» (Is 7,14). Aquesta profecia s'ha acomplert.

Els cristians estem cridats a viure i a transmetre als nostres germans que Déu, creador de l'univers, s'ha fet home en el si virginal de santa Maria per a la nostra salvació. A la lectura de l'Evangeli d'avui llegim que Jesús naixerà de Maria, esposa de Josep, fill de David. Maria, la Mare del Fill de Déu i mare nostra sempre ens dona esperança, és la figura de l'Església-mare. Max Thurian, el teòleg i cofundador de la comunitat ecumènica de Taizé, es refereix a aquesta figura en un dels seus llibres titulat *Maria, Mare del Senyor, figura de l'Església* (Edicions 62). L'Església s'emmiralla en aquesta figura. Vol ser mare i donar esperança.

La Verge Maria, afligida pels dolors del part, va omplir-se de joia en sentir i veure que Jesús era nat. Va donar a llum el Fill de Déu, el Messies tan esperat, i amb Ell, amb la seva mirada i amb la seva presència, el món es va omplir de la seva llum i esperança. Déu Pare ens ha ofert el seu Fill etern com a salvador i redemptor del món, i ha volgut que continuem la seva obra amb el guiatge de l'Esperit

Sant. El Pare vol que tots visquem l'alegria de l'Evangeli. L'alegria cristiana és especialment necessària en aquestes vigílies de Nadal. Aquesta alegria no és un sentiment, sinó que és fruit de saber amb certesa que, malgrat tot, Déu no ens abandona i vol entrar en la nostra vida.

A la vida de Maria hi trobem episodis en què ella dona esperança als que l'envolten. Així, per exemple, a les noces de Canà, Maria sempre està atenta i pendent dels altres. Durant el convit percep un problema, no hi ha vi. Llavors, d'una manera natural, tracta de trobar la manera d'alleujar el neguit dels allà presents. I troba la solució recorrent a Jesús. Ell sempre és la font de la nostra esperança. Un altre exemple impressionant, que ens commou, és quan Maria, al peu de la Creu, en la passió del seu fill, el conforta amorosament amb la confiança posada en Déu. Jesús en aquell moment s'adreça a ella i al deixeble estimat, i els proposa que siguin una nova família, una família que esdevingui llavor d'esperança en el món.

Benvolguts germans i germanes, avui els fidels cristians recordem el títol marià tan confortador de Mare de Déu de l'Esperança. Que aquests dies previs al Nadal, encara que sigui enmig d'adversitats i de crisis de tot tipus, no ens manqui la fe, l'esperança i la caritat. Treballem per fer de l'Església, amb l'ajuda de l'Esperit Sant, un fogar d'esperança i de pau per al món.

Nova fita: il·luminació de Lluc i Marc

La Sagrada Família està immersa en l'acabament de les torres centrals mentre avança amb la façana de la Glòria

Agustí Codinach

Detall del terminal de Lluç, que la tradició cristiana identifica amb el bou.

JORDI FAULÍ
«L'objectiu per a qui conegui la iconografia cristiana és aprofundir-hi; per als qui no la coneixen, fer-se preguntes»

El bisbe sant Ireneu de Lió, a partir dels quatre vivents que descriu el llibre de l'Apocalipsi, va identificar per primera vegada en la història els quatre evangelistes: Joan amb l'àguila; Lluç amb el bou; Marc amb el lleó; i Mateu amb l'àngel-home. Això succeïa al segle II i des d'aleshores el tetramorf (representació iconogràfica composta per quatre elements) s'ha consolidat en la iconografia cristiana.

«Com sempre, Gaudí beu de la tradició per donar lloc als quatre evangelistes que envoltaran, com en l'art romànic, la figura de Jesús», remarca l'arquitecte director de les obres de la Sagrada Família, Jordi Faulí. «El tetramorf representa un mateix missatge (la vida de Jesús) però explicat de quatre maneres diferents.»

Les torres dels quatre evangelistes, coronades amb el terminal del tetramorf, obra de l'escultor Xavier Medina-Campeny, envoltaran la torre de Jesucrist com en una aurèola, amb les ales superiors que culminaran la cota de 135 metres d'alçada. Tot el conjunt dels evangelistes estarà enllestit el darrer trimestre del 2023, però ja abans d'acabar l'any 2022 podem gaudir dels terminals de Lluç i

Marc, que s'il·luminen per primera vegada el 16 de desembre, al final del tradicional concert de Nadal, que compta amb l'estrena mundial de l'obra *A les mans d'aquest infant*, de Xavier Pagès-Corella. També es pot gaudir de la *Suite nadalenca*, d'Albert Guinovart, i de *Carols of Europe*, de Mark Hayes. Lluç i Marc estaran il·luminats durant totes les festes de Nadal, fins al 8 de gener.

«L'Evangeli de Lluç es representa per un bou, animal del sacrifici. És l'animal de càrrega tranquil i humil, imatge de bondat i misericòrdia», explica Faulí. D'altra banda, «Marc és el lleó perquè l'evangeli comença parlant del baptisme de Joan Baptista a Jesús, que, després, passa quaranta dies al desert entre les feres. A més, el lleó expressa la força de les paraules i la vida de Jesucrist, és símbol de coratge i reialesa».

El tetramorf s'ha representat gairebé sempre amb ales i amb el llibre. «Hem posat les abreviacions dels evangelistes en vermell, com fa Gaudí amb les inicials dels apòstols, perquè s'identifiquin bé», exposa Faulí. I afegeix que, pel que fa a les ales, «tenen la forma geomètrica d'un

Imatge virtual del conjunt
de la Sagrada Família un cop acabat.

Junta Constructora del Temple Expiatori de la Sagrada Família

ESTEVE CAMPS
«Volem continuar
aproximant la Sagrada
Família a la ciutat»

MARTA OTZET
«Totes les activitats
que oferim tenen com
a objectiu reforçar el
coneixement del temple
així com l'àmbit
espiritual i religiós»

hiperboloide el·líptic, que Gaudí va utilitzar molt al final de la seva vida».

En la nostra societat secularitzada parlar del tetramorf o fins i tot dels evangelistes pot semblar un llenguatge estrany, d'un altre temps. D'aquí que es vegi més que mai la conveniència de fer efectiva la catequesi en pedra que buscava Gaudí, amb els seus retaules de cara enfora. «L'objectiu per a qui conegui la iconografia cristiana és aprofundir-hi; per als qui no la coneguin, fer-se preguntes», afirma Faulí.

Per a tots, el dia del concert de Nadal, es repartiran uns fullets explicant la simbologia del tetramorf.

Sis torres centrals

«La il·luminació de les torres de Lluc i Marc s'emmarca en l'acabament del nucli de les sis torres centrals», assegura Esteve Camps, president delegat de la Fundació Junta Constructora del Temple Expiatori de la Sagrada Família. «El 8 de desembre de l'any passat vam inaugurar la torre de Maria; ara il·luminem les de Lluc i Marc; al tercer trimestre del 2023 inaugurarem tot el conjunt dels evangelistes; el 2025 preveiem la col·locació de la creu de Jesucrist, i el 2026 la seva inauguració».

La il·luminació de Lluc i Marc també s'esdevé en un moment en què la Sagrada Família està recuperant les xifres d'abans de la pandèmia. La recuperació ha estat progressiva i es preveu finalitzar l'any amb 3,4 milions de visitants i 87 milions d'euros d'ingressos. La previsió per al 2023 ja és de 102 milions, la mateixa xifra que el 2019.

La recuperació econòmica permet a la Junta Constructora afrontar el futur amb optimisme i confirmar que l'any 2026, coincidint amb el centenari de la mort de Gaudí i la celebració de Barcelona com a Capital Mundial de l'Arquitectura, no serà el de l'acabament de la part arquitectònica de la Sagrada Família, però sí el de la inauguració de la torre de Jesucrist, coronada per una creu de quatre braços que, amb els seus 172,5 metres d'alçada, culminarà la verticalitat del temple i canviarà per sempre l'*sky line* de Barcelona.

En les planificacions, també hi ha anotades altres dates: el 2023 es

reprenen els treballs de la coberta de la nau lateral i dels fonaments del Baptisteri, a la cantonada de Mallorca amb Sardenya; s'acabarà el projecte executiu del terminal de la torre de Jesucrist i es prepararà un prototip de la Creu, i el 2025 està previst l'acabament de la capella de l'Assumpta, al carrer Provença. Mentrestant, es fa la restauració de la façana del Naixement.

Façana de la Glòria

L'any 2026, quan s'inauguri la torre de Jesús, s'hauran iniciat ja els treballs de construcció de la façana de la Glòria, el repte majúscul que marcarà els propers anys de la Junta Constructora del Temple Expiatori de la Sagrada Família. «Un cop enllestit el projecte executiu, es començarà a construir la façana de la Glòria», corrobora Esteve Camps.

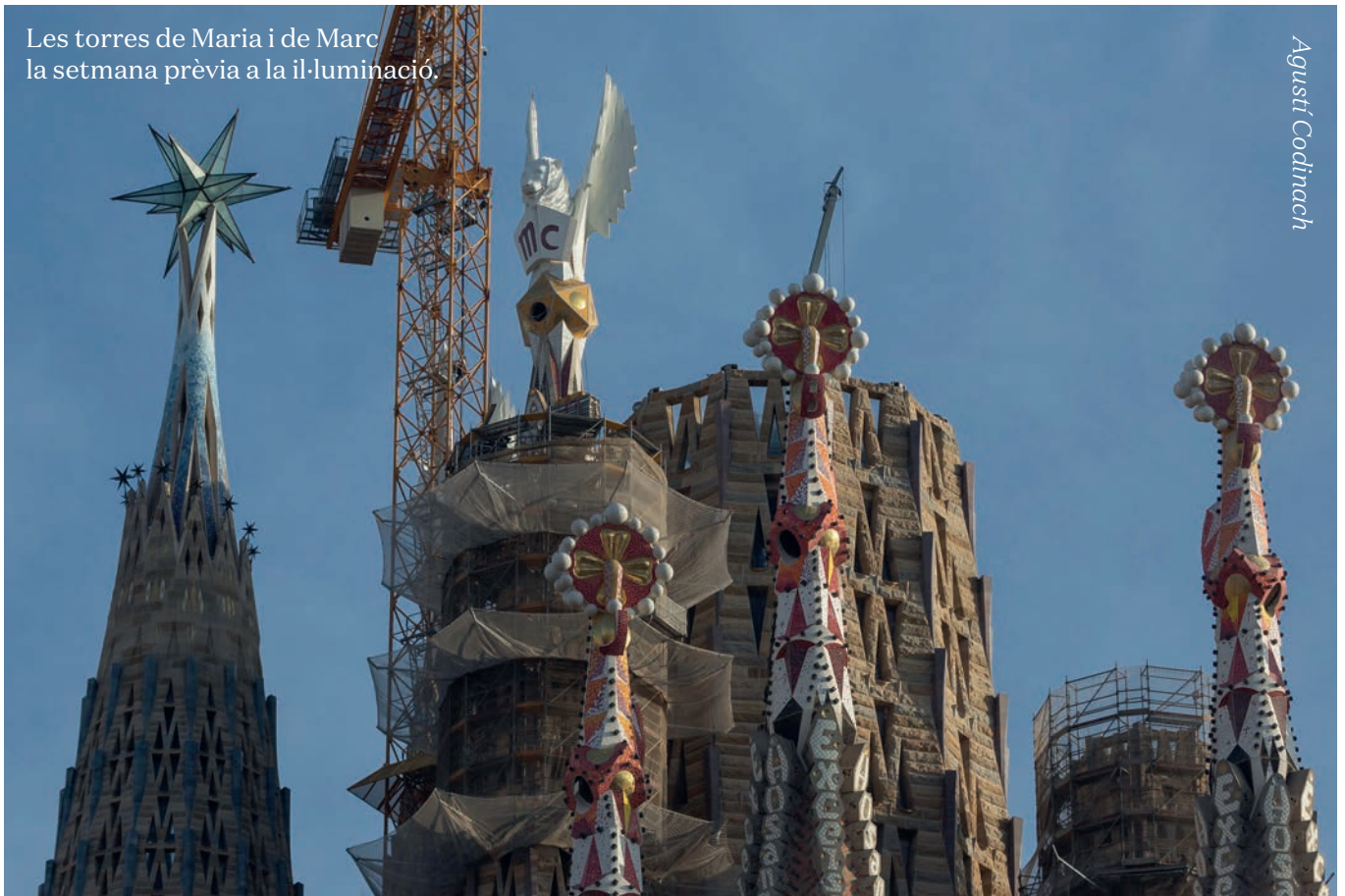
Novament es posen en relació els tres pols que expliquen tot el projecte constructiu de la Sagrada Família: un significat, una arquitectura definida per Gaudí que expressa el significat i l'ordena, i uns artistes que completen l'edifici.

«El projecte bàsic del conjunt de la façana de la Glòria l'hem elaborat a partir de la informació que ens va deixar Gaudí (plànols, descripcions i una gran maqueta) i procurant entendre com volia expressar la vida eterna i l'anhel d'aquesta vida eterna. Això traduït a una forma determinada arquitectònica i a uns espais determinats on hi haurà l'obra artística, que ha de seguir el contingut proposat per Gaudí i treballat per la Comissió Teològica», exposa Jordi Faulí.

Així, per al projecte de la façana de la Glòria, els arquitectes han comptat amb una Comissió Teològica, constituïda pels teòlegs Armand Puig, Francesc Torralba i Joan Galtés, que en morir va ser rellevat per Joan Torra. Pel que fa a la Comissió Artística la conformen els historiadors de l'art Daniel Giralt-Miracle, Josep Bracons, Bernat Puigdollers i Maria Garganté, el galerista Artur Ramon i Micol Forti, directora de la col·lecció d'art modern i contemporani dels Museus Vaticans. De fet, el Dicasteri de Cultura del Vaticà, primer amb el cardenal Gianfranco Ravasi i ara

Les torres de Maria i de Marc la setmana prèvia a la il·luminació.

Agustí Codinach

amb el cardenal José Tolentino de Mendonça, està implicat en la façana de la Glòria.

La primera reunió de la Comissió Artística tindrà lloc durant aquest mes de desembre.

Obertura a la ciutadania

«Quan vaig prendre possessió com a president delegat de la Junta Constructora, l'Ajuntament i la Sagrada Família tenien poc diàleg. Avui compartim taula, parlem i col·laborem», ens deia Esteve Camps l'any passat, coincidint amb la inauguració de la torre de la Mare de Déu, el 8 de desembre. Aquest bon clima va fer possible, entre d'altres fites, el permís d'obres, aconseguit després de 125 anys de construcció, o la primera reunió, celebrada el 5 de març del 2020, per abordar l'execució del projecte de la façana de la Glòria, amb l'Ajuntament, els veïns i els col·legis professionals.

La inauguració de la torre de Maria no únicament va posar en relleu les bones relacions amb l'Ajuntament de Barcelona, sinó amb el conjunt de la ciutadania. Amb el lema «Tots som torres d'una mateixa humanitat», la participació es va

fer a diferents nivells: popular, comercial, musical, educatiu, social i intel·lectual. A més, per primera vegada es va comptar amb la participació del Tercer Sector.

«Amb motiu de la inauguració de la torre de Maria va haver-hi un esclat de participació del conjunt de la ciutat i, especialment, del barri de la Sagrada Família. Va ser un primer pas que volem mantenir per continuar aproximant la Sagrada Família a la ciutat i que la gent sàpiga que estem oberts», manifesta Esteve Camps.

Aquesta bona entesa s'ha posat novament en relleu aquestes festes de Nadal. Així, per primera vegada a la història, la basílica de la Sagrada Família participarà al Festival de la Infància de Barcelona, que tindrà lloc del 27 al 31 de desembre al recinte de Montjuïc de la Fira de Barcelona. La Sagrada Família oferirà el taller «Estem construint les torres. Ens ajudes?», on s'explicarà l'estat actual i el procés de construcció de les torres centrals. Els participants podran fer de constructors per un dia a través d'una proposta pedagògica al voltant de les torres centrals i l'elaboració d'una rèplica de l'estel que corona la torre de la

Mare de Déu que es podran endur de record.

Així mateix, el dimarts 20 de desembre a les 18.30 h, la Sagrada Família oferirà una cantada infantil de nades al carrer de la Marina, davant de la façana del Naixement, que anirà a càrrec de les corals i de músics infantils de les cinc escoles municipals de música de Barcelona.

Tot plegat se suma a les altres activitats de Nadal que ja es feien com el Taller Infantil de Nadal, dirigit especialment a infants d'entre 6 i 12 anys i acompanyants. O la il·luminació dels grups escultòrics del Naixement, de l'Adoració dels Pastors i de l'Adoració dels Reis de l'Orient de la façana del Naixement des del dia 16 de desembre fins al 8 de gener, de 18 a 22 h.

«Totes les activitats que oferim tenen com a objectiu reforçar el coneixement del temple així com l'àmbit espiritual i religiós», exposa Marta Otzet, directora de Cultura i Acció Socioeducativa de la Sagrada Família. Ho subscriu Esteve Camps: «Volem fer pedagogia religiosa dels temps forts de Nadal i Setmana Santa, i de tots els fonaments de la nostra fe cristiana.»

Aquesta setmana el voluntariat protagonitza el Vídeo del Papa, el cardenal Martínez Sistach recorda el Concili Vaticà II, coneixem el primer purpurat del Paraguai i parlem de la museïtzació de la capella de Santa Tecla la Vella

El Vídeo del Papa destaca els valors de les organitzacions de voluntariat

Francesc demana ser «artesans de misericòrdia»

REDACCIÓ
Ciutat del Vaticà

Aquest mes de desembre el Vídeo del Papa posa en primer pla les organitzacions de voluntariat i totes les persones que hi participen, actors clau de la societat pel seu compromís amb la promoció humana i amb el bé comú.

En la intenció de pregària Francesc anima a continuar aquesta tasca, treballant «no només per a la gent, sinó amb la gent», practicant la proximitat i sent «artesans de misericòrdia» a l'escolta de les necessitats de l'altre.

El Papa destaca la feina de les organitzacions i associacions de voluntariat al món, la majoria moltes vegades sense visibilitat o sense figura jurídica.

Moltes de les organitzacions de voluntariat tenen una inspiració cristiana i busquen donar testimoni de l'Evangeli en les situacions més difícils.

Del Líban a les Filipines, de Mèxic a Ucraïna, passant per Veneçuela i Uganda, el Vídeo del Papa d'aquest mes mostra integrants d'aquestes entitats al costat de víctimes de catàstrofes naturals, de pobres que pateixen les conseqüències de la crisi econòmica, dels nens desnodrits, dels refugiats que fugen de les guerres, i de joves i dones que busquen feina.

Com diu el Papa, «ser voluntari solidari és una opció que ens fa lliures. Ens fa oberts a les necessitats de l'altre; a les demandes de justícia, a la defensa dels pobres, a la cura de la creació».

Segons el programa de Voluntaris de les Nacions Unides, una de cada nou persones en el món fa treball voluntari.

Segons el P. Frédéric Fornos, s.j., director internacional de la Xarxa Mundial de Pregària del Papa, el Pontífex insisteix en el valor que el

servei voluntari representa en la societat, més enllà de fer-ho sota alguna modalitat religiosa o governamental. La clau és el compromís desinteressat i la recerca del bé comú.

I recorda que Francesc ens convida a pregar «perquè les organitzacions de voluntariat i de promoció humana trobin noves vies de col·laboració internacional».

D'altra banda, el Pontífex ha enviat un videomissatge amb motiu de la Jornada Mundial del Voluntariat als voluntaris de la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) 2023 de Lisboa, on comenta que «el voluntariat és una gràcia de Déu».

Francesc agraeix la generositat de cada voluntari i subratlla que representen «una força imparable, una força de l'Església, una expressió de la missió de l'Església». I dona exemples concrets, com el voluntariat amb els malalts.

Segons l'organització de la JMJ de Lisboa, el nombre de voluntaris podria arribar a 30.000 durant la trobada de joves d'arreu del món amb el Papa, de l'1 al 6 d'agost del 2023.

Ajuda per a Ucraïna

En un comunicat, el Dicasteri per al Servei de la Caritat llança una iniciativa per ajudar la població ucraïnesa que ha d'afrontar la guerra i el fred.

L'objectiu és comprar samarretes tèrmiques i enviar-les a Ucraïna el més aviat possible.

«El poble ucraïnès», es llegeixen el comunicat signat per l'almoïner apostòlic Konrad Krajewski, «viu una situació d'emergència vinculada no només a la guerra, sinó també a la manca d'electricitat i gas, i al

PAPA FRANCESC
«Ser voluntari solidari és una opció que ens fa lliures. Ens fa oberts a les necessitats de l'altre; a les demandes de justícia, a la defensa dels pobres, a la cura de la creació»

EL VIDEO DEL PAPA

Red Mundial de Oración del Papa

- DICIEMBRE 2022 -

RECEMOS

POR LAS ORGANIZACIONES DE VOLUNTARIADO

"EL MUNDO NECESITA VOLUNTARIOS
QUE SE COMPROMETAN POR EL BIEN COMÚN.
¡NECESITAMOS TANTO MULTIPLICAR
LA ESPERANZA!"

- PAPA FRANCISCO -

WWW.ELVIDEODELPAPA.ORG

Red Mundial de Oración del Papa

ESGLÉSIA EN SORTIDA

El Nadal de cada dia

El fred que ha arribat de cop ens evoca sempre la intempèrie; la duresa de l'entorn, l'aixopluc necessari; l'escalf d'una llar... aquella que busquen una nit Josep i Maria. El fred no pot insensibilitzar-nos de la pujada de preus de la cistella d'aliments, de l'aigua, el gas, la gasolina, la llum... La guerra fa més fred encara l'hivern d'Ucraïna. La pobresa, en totes les seves faïçons, truca a la porta insistentment i ens diu: no soc lluny. «Aquell d'allà podries ser tu»; «estàs sol». El Nadal catalitza aquests pensaments.

I, llavors, en el millor dels casos, actuem. I s'activa socialment la recollida d'aliments i de joguines, l'acompanyament de solituds no volgudes, el recés i neteja de la casa, els vincles d'amor i família... l'enaltiment de la pau.

El Nadal és una oportunitat per orientar-nos (d'Orient; d'on neix el sol), de ressituat l'altre, l'exclòs, el que necessita, el discriminat, l'innocent... en el nostre focus d'acció. És una oportunitat gran si som capaços de mirar enfora; si tenim estómac per veure-hi vides i rostres més enllà de xifres en l'informe FOESSA presentat per Càritas enguany en la nostra diòcesi i que podem vaticinar que tindrà pitjors dades el 2023.

Ben mirat... No cal que sigui finals de desembre per actuar. I si aquell invent del segle III, de celebrar el naixement de Crist coincidint amb el solstici d'hivern, fos una cosa que celebréssim cada dia? I si amb la primera llum de tots els dies, nasqués Jesús en la part més pregonada de cadascú? Sona tòpic, però jo voldria que cada dia fos Nadal.

JORDI SÀNCHEZ TORRENTS

Professor d'Antropologia i consiliari a Blanquerna

clima hivernal molt fred. Per això, s'està organitzant una recollida de samarretes tèrmiques, de les que es fan servir per esquiar, adients per mantenir la temperatura corporal. Es necessiten samarretes d'home, dona o nen».

L'Almoineria Apostòlica ja n'està recollint i qui vulgui es pot sumar a aquesta iniciativa comprant o enviant les samarretes directament al Dicasteri per al Servei de la Caritat.

L'oficina està dins del Vaticà, prop de l'entrada de Santa Anna i l'adreça és: Cortile Sant'Egidio, 00120 Ciutat del Vaticà.

ALGUNS RECORDS DEL CONCILI VATICÀ II (1)

L'inesperat anunci de Joan XXIII

CARDENAL LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH

Arquebisbe Metropolità emèrit de Barcelona

Ara fa seixanta anys que es va inaugurar el Concili Vaticà II a Roma. Han passat també aquests anys en la meua vida sacerdotal. Sacerdot estrenat, vaig viatjar a Roma no per participar en el Concili sinó per ampliar els estudis a la Universitat Lateranense cursant l'*utroque iure*, que s'allargà durant el temps de les quatre sessions conciliars, de 1962 a 1965. Mirat des d'ara, crec que aquells anys d'estudi vaig tenir dues escoles, la de la Universitat Lateranense i la del Concili Vaticà II. Seguir i viure de molt a prop les sessions del Concili ha deixat en el meu esperit un agraïment a Déu per haver viscut aquells anys a Roma.

El 25 de gener de 1959, Joan XXIII, festa de la Conversió de Sant Pau, a la seva basílica de Roma, comunicava la seva intenció de convocar el Concili Vaticà II. Un esdeveniment bastant inesperat perquè l'últim Concili ecumènic celebrat havia estat el Concili Vaticà I a finals del segle XIX.

Aquest anunci va despertar l'Església i cal dir que era un temps propici per celebrar un esdeveniment de tanta magnitud perquè hi havia a l'Església universal un grup nombrós i qualificat de biblistes, teòlegs, liturgistes, sociòlegs, canonistes, etc. Per això penso que amb l'ajut de l'Esperit Sant, l'Església estava preparada per celebrar el Concili Vaticà II.

Llegint els diaris dels participants en el Concili i els dels seus consellers, un queda sorprès de la intensitat de les relacions, de la quantitat de contactes, de l'acord de les diverses iniciatives, de la varietat de les aproximacions teològiques, de les quals deriven al final els textos del Concili.

La riquesa dels documents conciliaris que foren aprovats han ajudat l'Església a passar més degudament al nou segle XXI, i harmonitzen amb els continguts pastorals del programa del papa Francesc en el seu document d'inici de pontificat *Evangelii gaudium*, gairebé

Obertura del Concili Vaticà II, el 6 d'octubre del 1962, a càrrec de Joan XXIII.

Recordo que amb el bisbe Narcís Jubany compràvem castanyes i ens les menjàvem asseguts en un tramvia *circolare*

Molts recordaven que feia exactament una setmana el Papa havia anat a Assís i s'adonaven del significat d'aquest gest imprevist

©VaticanMedia

seixanta anys després de concloure els treballs conciliars.

Durant els anys del Concili els carrers de Roma s'ompliren de cardenals i bisbes de tot el món. Aquest elevat nombre de pares conciliars, més de 2.500, feia que els bisbes empressin l'autobús i el tramvia per desplaçar-se d'un lloc a un altre. Això parlant del nostre país va fer que en tornar a les seves diòcesis estiguessin més habituats als mitjans públics de transport com la majoria dels ciutadans.

Les sessions conciliars s'esqueien a la tardor i a Roma també hi ha tradició de menjar castanyes per Tots Sants. Recordo que algun dissabte o diumenge amb el que fou membre del Concili, el bisbe Narcís Jubany, en aquell temps bisbe auxiliar de Barcelona i posteriorment bisbe de Girona, compràvem castanyes a una castanyera del carrer i les menjàvem asseguts en un tramvia *circo-*

lare mantenint la tradició que també vivíem a Barcelona.

El 17 de maig del 1959, el mateix papa Joan XXIII estableix la Comissió Antepreparatoria del Concili. Amb aquesta Comissió comença una àmplia consulta a bisbes, dicasteris de la Cúria Romana i a les facultats teològiques. Aquesta consulta es podia qualificar d'«enquesta oberta», sense imposició de límits o de directrius. Ajudant el bisbe auxiliar de Barcelona, Narcís Jubany, vaig constatar els abundants estudis pastorals i les riques aportacions que va fer a l'esmentada Comissió. Potser aquest bon treball del Dr. Jubany es tingué present en ser elegit per tots els bisbes del Concili com a membre d'una Comissió conciliar, la *Christus Dominus* que va tractar la missió dels bisbes.

Joan XXIII amb el Concili pretenia oferir a l'Església un *aggiornamento*,

un posar-se al dia per respondre a les necessitats dels homes i dones d'avui. D'aquí que el Papa en el seu discurs de la inauguració del Concili parlés d'aquells que no veuen en els temps moderns més que prevaricació i ruïnes. El Papa manifestà el seu desacord amb aquests profetes de calamitats.

Molts dels que estaven a la basílica de Sant Pere per a la inauguració del Concili, recordaven que feia exactament una setmana el Papa havia anat a Assís, el país del *Poverello*, i s'adonaven del significat d'aquest gest imprevist i que trencaria amb molts costums.

Fresquet, en el seu *Diario del Concilio*, deia que el seu vertader èxit rau fonamentalment en aquest desig de Joan XXIII de veure l'Església realitzant actes oficials de pobresa, com en altre temps feu Francesc d'Assís, i actes de penediment.

Adalberto Martínez Flores, primer cardenal en la història del Paraguai

«L'Evangelí és per a totes les latituds»

RODRIGO MORENO QUICIOS
Corresponsal a Roma

«Quan el Papa va obrir les finestres del seu balcó per anunciar els nous cardenals, el meu germà em va trucar, però vaig pensar que no podia ser perquè altres vegades ja havia sonat el meu nom i havien estat rumors falsos», explica amb senzillesa a *Catalunya Cristiana* Adalberto Martínez Flores. És el primer cardenal en la història del Paraguai i ha vingut a Roma per prendre possessió de l'església que, com a cada purpurat, li ha assignat el Papa. En el seu cas, la basílica de San Giovanni a Porta Latina. També per promoure la canonització d'una primera santa per al seu país, la beata Maria Felícia de Jesús Sagramentat, més coneguda com a Chiquitunga.

Adalberto Martínez Flores va ser creat cardenal el 27 d'agost amb altres

purpurats de països fins ara sense representació com el Timor Oriental o Mongòlia. Amb ells, Francesc aprofundeix en l'esforç de formar un Col·legi Cardenalici més similar a la distribució dels catòlics en el món. «El Sant Pare té un cor universal i una mirada especial cap a les perifèries», opina Martínez Flores. Un exemple: el 2013 Àsia i Oceania sumaven onze cardenals electors i ara són 24, més del doble. Els italians, en canvi, eren 28 i a finals del 2023, segons vagin fent 80 anys, només seran la meitat, 14.

El cardenal paraguaià subratlla la comunió que va viure abans del consistori amb els nous purpurats. «Vam tenir una oportunitat breu de trobar-nos i penso que l'important

ADALBERTO MARTÍNEZ
«Una pastoral indígena no és només donar-los allò necessari per a la seva supervivència sinó també cercar solucions profundes als seus problemes de terra, sostre i treball»

UN NOU LLINDAR

El drama de l'habitatge

El drama de no trobar habitatge és greu avui entre nosaltres. El pateixen sobretot els qui no compten amb prou recursos per aconseguir una hipoteca o un lloguer mínimament decent. Això fa que molts immigrants i refugiats no puguin suportar el pes d'una societat que acaba enviant-los a l'exclusió perquè no tenen solvència econòmica i els preus s'han disparat. També Maria i Josep cercaven habitatge, no en trobaven i se'ls tancaven totes les portes. El llet per l'infant que esperaven va ser la menjadora d'un estable, allà on s'hi refugiaven els animals. Avui tenim el repte urgent del treball decent i el d'un habitatge digne per a tothom.

Meditant aquest misteri, podem intuir —malgrat tot— que Déu se'ns apropa, que la iniciativa del seu encontre amb cadascun de nosaltres i com a comunitat orant pren cos en Jesús, a qui també volem apropar-nos-hi per «estar amb Ell», com ho feien es seus deixebles. La seva arribada accelera i actualitza aquest encontre privilegiat, que fa que esdevingui un fet allò del «Déu-amb-nosaltres» i la seva realització en Jesús, el qui salva i obre per a tothom camins d'esperança.

Som a les portes de Nadal. Déu ha comptat amb allò tan humà com és una família, la família de Maria i Josep. Ha cercat un home i una dona que s'estimen i creuen profundament en Déu. L'actitud de Maria és genial i única, pròpia d'una jove creient oberta a Déu i disposada a fer el que Déu li demani. L'actitud de Josep, també única si s'entén des de la fe humil, des de la seva actitud orant, l'única perquè s'implica en els plans imprevistos de Déu. La resposta que donem ha de mostrar la qualitat de la nostra esperança, animada per la confiança i l'amor.

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA
Bisbe de Mallorca

va ser haver estat mirats pel Sant Pare. Ens vam adonar que l'Evangeli és per a totes les latituds», comenta. També per a tots els idiomes. Adalberto Martínez Flores explica que el Paraguai disposa de dues llengües oficials, castellà i guaraní, i que un 80% dels seus habitants tenen més desimboltura en la llengua indígena. «Gràcies a una evangelització inculturada s'ha aconseguit mantenir l'idioma», celebra el paraguaià, el qual considera «revolucionari per a l'època» la manera en què jesuïtes i franciscans van transmetre la fe al país.

Implicat en la pastoral indígena

Adalberto Martínez Flores explica que, quan el Papa li va imposar el birret, li va dir que «aquest nomenament no ha estat un homenatge tant a la meua persona com a la fe del poble paraguaià». I reivindica els 475 anys de l'única arxidiòcesi del país, de la qual és arquebisbe, Asunción. Va ser la primera del Río de la Plata i es va crear «per ordenar i organitzar la vida dels indígenes». Elogia la tasca que hi van tenir les reduccions jesuïtes per salvar els primers pobladors del tràfic d'esclaus.

És un testimoni que miren de recollir. «A tot el Paraguai hi ha la Coordinació Nacional d'Indígenes», explica el purpurat. No són gaires al país, aproximadament 120.000 d'una població de 7 milions. Són, però, al centre de la mirada de religiosos, religioses i «un equip de persones que realment han entès que una pastoral indígena no és només donar-los allò necessari per a la seva supervivència sinó també cercar solucions profundes als seus problemes de terra, sostre i treball».

Daniel Ibáñez

 Tarragona

**Aquesta joia arquitectònica,
datada del segle XII, serà posada en valor**

Museïtzació de la capella de Santa Tecla la Vella

JOAN BORONAT
Tarragona

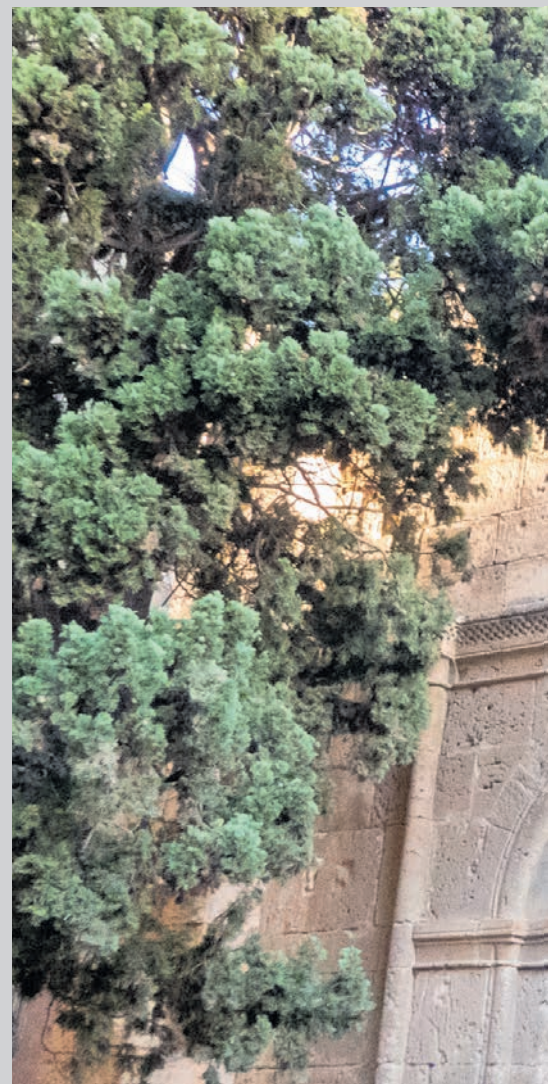
Diuen que probablement fa un segle que la capella de Santa Tecla la Vella, integrada dins el recinte catedralici de Tarragona, ha romàs tancada al públic. Sí que és cert que durant moltes dècades aquesta capella romànica situada a l'ala est de la catedral, ha hagut de ser contemplada pels tarragonins, turistes i visitants de la ciutat sempre des de davant de les reixes, al seu pas pel carrer de les Coques.

Ara, però, aquesta joia arquitectònica, datada del segle XII i gairebé inadvertida, serà posada en valor per fer-la visitable com un element singular més dels molts que atresora Tarragona, així com el jardí que l'envolta.

Ho farà possible la complicitat entre l'Ajuntament de Tarragona, la Diputació de Tarragona, el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya i l'arquebisbat de Tarragona, amb un projecte de rehabilitació que ascendeix a la mòdica quantitat de 24.000 euros, amb aportació, a parts iguals, entre les administracions i l'arquebisbat.

En l'acte de presentació dels treballs que ja van començar el 3 de novembre, Andreu Muñoz Melgar, director del Museu Diocesà de Tarragona, va explicar que l'enclavament va ser el cementiri de la ciutat fins al segle XIX, «quan el creixement demogràfic experimentat en finalitzar la guerra del Francès va fer necessària la construcció de l'actual cementiri».

Fins ara, la capella de Santa Tecla la Vella ha estat, durant l'última centúria, espai de reserves de la col·lecció lapidària del Museu Diocesà

A l'interior de la capella es conserva el sarcòfag del 1287 de l'arquebisbe Bernat d'Olivella, estret col·laborador del rei Jaume I, a més d'ossaris a les parets corresponents a canonges i arxidiaques

MCS Arquebisbat de Tarragona

Façana de la capella romànica.

de Tarragona; i el jardí, dipòsit de pedres i materials sobrants de les obres de restauració de la catedral. En aquests moments, va assenyalar Andreu Muñoz, «s'està procedint a la classificació de tots els elements que ocupaven aquest espai. D'aquests, els menys significatius es traslladaran als jardins del Seminari, mentre que aquells més destacats, com les làpides funeràries, s'ubicaran al Museu Bíblic Tarraconense, on es crearà un nou lloc de reserves».

L'objectiu proposat és dotar la capella d'un relat sobre el món funerari cristià, des dels seus orígens fins als nostres dies, com una sala

museogràfica més del Museu Diocesà de Tarragona. Ho permetrà el conjunt d'elements funeraris que es troben a l'interior de la capella amb l'ajut d'un muntatge audiovisual de 12 minuts de durada, en català, castellà i anglès. Cal ressaltar que a l'interior de la capella es conserva el sarcòfag del 1287 de l'arquebisbe Bernat d'Olivella, estret col·laborador del rei Jaume I, a més d'ossaris a les parets corresponents a canonges i arxidiaques, indica Muñoz.

Per la seva banda, tal com va informar el degà-president del capítol catedralici, mossèn Antoni Pérez de Mendiguren, «s'eliminaran els arbres del jardí que estan en mal estat i es conservaran els catalogats, amb l'execució de treballs d'enjardinament per recuperar la condició de jardí romàntic de l'espai», apta per a determinades accions culturals.

En roda de premsa, els representants de les esmentades institucions col·laboradores, entre ells l'alcalde de Tarragona, Pau Ricomà, van coincidir a considerar «prioritària la conservació del patrimoni» i també a afirmar que «la recuperació d'aquest espai és un benefici per a la ciutadania i oportunitat de donar a conèixer, encara més, l'etapa medieval a la nostra ciutat».

S'espera que els treballs quedin enllestits a finals del mes de febrer del 2023. A partir d'aquí, durant el mes de març, el conjunt restarà obert a tota la ciutadania de manera gratuïta. Entre setmana es destinarà, principalment, als grups escolars que vulguin visitar la capella i els dissabtes quedarà oberta a tothom.

Un cop finalitzat el mes de març, les visites a la capella de Santa Tecla la Vella es gestionaran de manera conjunta amb les visites a la catedral de Tarragona, al campanar i al Museu Diocesà.

VEREMUNDO
velón veremundo lo mejor del mundo

Distribuidor exclusivo para España de **SLABBINCK**
veremundo@veremundo.com - www.veremundo.com

Partida Fanecaes, s/n. - Apdo. Correos 19 - 46860 ALBAIDA (Valencia) - Tel.: 962 900 971 - Fax: 962 901 362

TARRAGONA

Càritas Catalunya celebra l'assemblea anual a Tarragona

El dimecres dia 30 de novembre, representants de les deu Càritas diocesanes de Catalunya van celebrar l'assemblea anual al Centre Tarraconense El Seminari. La trobada va ser presidida pel bisbe Javier Vilanova i va comptar amb la participació de Mons. Joan Planellas, que va donar la benvinguda als participants.

LLEIDA

Cicle de Nadal

Lleida obre el Cicle de Nadal amb un repic de campanes a la Seu Vella i la inauguració del pessebre del l'Agrupació llerdenca de Pessebristes coincidint amb la Immaculada. El tercer diumenge d'Advent es farà la tradicional benedicció de Jesusets a la catedral. Els actes i exposicions duraran fins el 15 de gener.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Avançant en el camí vers el diaconat

Diumenge 4 de desembre, 5 candidats al diaconat permanent van rebre a la catedral de Sant Llorenç el ministeri del lectorat: Francisco José González, Santiago Collantes, Antonio José Herrera, Felip Solé i Toni Oia, que també va rebre el de l'acolitat.

TERRASSA

Terrassenc de l'Any

El bisbe Salvador Cristau participà el dissabte 3 de desembre en l'entrega dels premis Terrassenc de l'Any. Artur Moncal, Nuri Escudé i Llorenç Álvarez han estat els guardonats. Mons. Cristau felicità els guardonats, tot posant en relleu el seu compromís ciutadà i recordant les arrels cristianes que es troben a la base.

VIC

Els Pastorets de l'Hospitalitat

El jovent de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lurdes de Vic representa aquest diumenge 18 de desembre els tradicionals Pastorets de Folch i Torres. Els diners que es trauran de la venda d'entrades i la rifa de paneres aniran destinats a la Marató de TV3 i als projectes de l'Hospitalitat.

URGELL

Recés per a Càritas diocesana

Seguint el suggeriment del papa Francesc d'oferir un espai d'espiritualitat i pregària als treballadors de les Càritas i altres grups de voluntariat i servei, Càritas Diocesana d'Urgell va organitzar un recés el divendres dia 2 de desembre a la Residència de la Sagrada Família de la Seu d'Urgell, on van participar la majoria dels treballadors de Càritas.

SOLSONA

Recés d'Advent dels Treballadors Apostòlics

El dia 29 de novembre, els Treballadors Apostòlics de la diòcesi van tenir el recés d'Advent al Seminari de Solsona, amb el títol *Advent: el Fill de Déu s'acosta i jo m'acosto cap a Ell*. El recés fou predicat per Mn. Xavier Romero i va durar tot el dia. Tots coincidiren en el gran bé que els havien fet les meditacions escoltades.

TORTOSA

Formació de catequistes de Benicarló

En el marc de la formació de catequistes de les parròquies de Benicarló, el 6 de desembre es van trobar al saló parroquial de Sant Pere Apòstol per fer un taller de Resolució de conflictes i mediació que va dirigir de forma amena i molt instructiva Mercedes Rodríguez.

GIRONA

Pregària d'Advent dels moviments de la diòcesi

L'església de Sant Salvador d'Horta de Girona va acollir, el 2 de desembre, una trobada de pregària comunitària organitzada pels moviments de la diòcesi. El programa va constar d'unes reflexions que anaven seguint els quatre diumenges d'Advent, així com moments d'adoració i de silenci.

JOSEP MIRÓ I ARDEVOL
President d'E-Cristians

La bona ruta

La vida és el camí
per aprendre
a pensar, sentir
i actuar d'acord amb
la voluntat de Déu

Soc un retornat a l'Església. La vaig deixar quan tenia prop de 18 anys i vaig tornar-hi en aproximar-me als 50. He gaudit, per tant, de l'alegria del retrobament amb allò que cal per viure bé.

La meva visió d'aquesta transformació personal puc resumir-la en pocs mots: la vida és el camí per aprendre a pensar, sentir i actuar d'acord amb la voluntat de Déu. Això és tot. Una voluntat que, per a la gran majoria de persones, ens demana la tasca de conèixer-la per mitjà de la lectura dels textos sants, l'oració, la meditació i també, allò que a alguns ens resulta tan difícil, la contemplació i, és clar, la força dels sagraments. Tot això, i l'escolta del propi cor guiat per la fidelitat a l'Església, «*poble pelegrí, s'endinsa en el tercer mil·lenni de l'era cristiana guiada per Crist*», convençut que malgrat les flaqueses dels éssers humans que l'habitarem «*segueix interpel·lant tots els pobles i a totes les Nacions, perquè només en el nom de Crist es dona a l'home la salvació*». També aquí, el coneixement a partir de la fe ens demana transformar-lo en acció pràctica, per mitjà de l'ètica de les virtuts cristianes, perquè sense elles la paraula no s'encarna en testimoni.

El do de l'oració, necessari per viure la fe, com ens mostra de manera reite-

rada Jesús, prové de Déu i per propiciar-lo necessitem guanyar davant seu en humilitat i desposseïó de nosaltres mateixos. Crec que sense disposar d'aquelles dues virtuts, és molt difícil assolir la gràcia i el do de Déu, tot i que mai no hi ha res tant cat a la seva voluntat. Orar significa partir d'aquella predisposició, cosa que avui esdevé contracultural. Dos poderosos corrents del nostre temps s'hi oposen. Un, el de situar el desig humà i la seva autodeterminació per sobre de tot. L'altre, per l'exaltació sense mesura de l'amor propi, com és fàcil comprovar-ho, aplicant el mot a qualsevol cercador d'internet. Trobareu que totes les primeres referències (deu, quinze...) són textos que caminen en sentit oposat: el de com guanyar en amor propi. És una de tantes constatacions de com la cultura dominant és contrària a l'essència de l'amor cristià, que necessita la humilitat i la desposseïó.

En un món de desordres de tota mena, morals, afectius, materials, d'incerteses, que constitueixen un mar agitat, és bo navegar segurs al llarg del riu de la fe, que ens asse-nyala la ruta que ens duu a la bona fi.

Animal d'esperances i memòria

Qui recordarà avui que
l'escola-institut
del carrer X
va sorgir de la cura
d'una determinada
congregació religiosa
per les joves obreres
del barri?

ELOI ARAN SALA
Cap d'àrea pastoral
i socioeducativa FECC

D'acord, el títol no és meu, sinó d'una cançó d'en Raimon però, fent camí cap al Nadal —temps d'esperança motivat per la rememoració d'Aquell qui advé sempre cap a nosaltres— és oportú rescatar de l'oblit els centres educatius que, tot passant a titularitat pública, han estat desmemoriats de l'esperança evangèlica que els va fer néixer; ja sigui perquè s'ha reduït el seu nom a la mera localització en la trama urbana, s'ha amagat darrera unes sigles quan l'emplaçament era explícitament confessional, o bé perquè s'han enretirat les orles dels antics alumnes entenent-les també com a part del «llegat religiós» de l'escola.

Qui recordarà avui que l'escola-institut del carrer X va sorgir de la cura d'una determinada congregació religiosa per les joves obreres del barri? O bé, qui desxifrarà el nom del sant fundador amagat darrera d'un sigles? Què sentirà un antic alumne quan, passejant de nou pel passadís d'orles de la seva antiga escola, constati que la seva generació ha estat esborrada de casa seva?

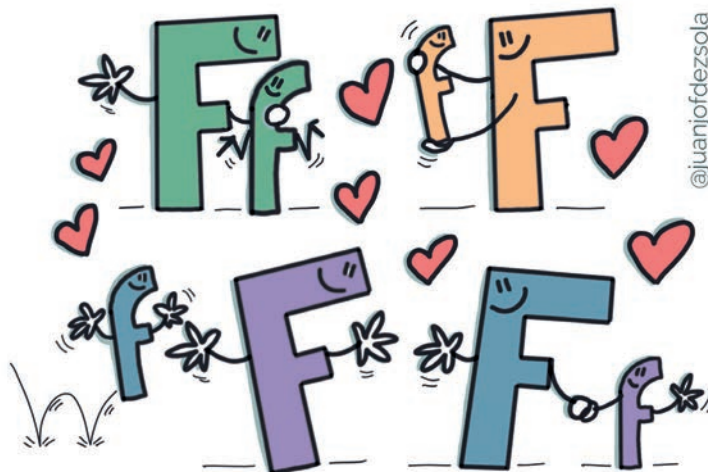
Nadal és sempre el retorn als orígens d'una infància que, en aquests casos de canvi de titularitat del centre, ha perdut el suport narratiu-espacial de la institució educativa que la va acollir. No hauria de ser així necessàriament però els fets, especialment per a aquelles institucions educatives d'iniciativa social evangèlica, ho corroboren.

Alguns autors actuals defineixen la nostra accelerada civilització d'ara com la de l'oblit, i la dissolució de la memòria implica la pèrdua dels senyals d'orientació imprescindibles per navegar amb sentit vers un port d'esperança on socórrer la inherent condició vulnerable de la persona.

«No he volgut ser humà d'altra manera», canta en Raimon a la cançó citada. El cristianisme és una religió d'encarnació, històrica, i no una construcció gnòstica o mental. Per això, davant el pessebre de l'escola, aquest Nadal pot ser una bona oportunitat per contemplar de quina manera ha volgut Déu ser humà, un animal d'esperances i memòria.

Projecte «Endavant mares» Acollida i suport a la maternitat vulnerable

Tota mare té dret a rebre l'ajuda i el suport necessari per tenir el seu fill en les millors condicions possibles

ISABEL JOLY AMAT I PILAR ARGELICH CASALS

Presidenta i directora
del Projecte *Endavant Mares*
Fundació Pro Vida de Catalunya
www.fundacioprovida.org

La Fundació Pro Vida de Catalunya és una entitat civil que promou des del 1987 el valor de la vida humana des del moment de la concepció, amb un missatge positiu i constructiu de la maternitat mitjançant el Projecte *Endavant Mares*. Acompanyem i ajudem la dona-mare en situació de vulnerabilitat, durant el seu embaràs i el primer any de vida del seu nadó, oferint-li suport humà amb recursos assistencials i psicològics, tant per a ella com per al seu fill.

Un elevat nombre de dones viuen el seu embaràs amb grans dificultats, fonamentalment per la seva situació de pobresa i també de solitud, ja que davant d'un embaràs no previst, moltes sofreixen l'abandó de la seva parella. La majoria són immigrants amb escàs suport familiar, amb treballs poc estables, que sovint perden a causa de l'embaràs, i amb risc de perdre també l'habitatge, que sol ser compartit.

Elles valoren la vida del fill que esperen i volen continuar amb el seu embaràs, però necessiten ajudes que no troben en les administracions públiques, perquè se'ls ofereix només l'atenció sanitària o l'avortament.

Moltes dones, sense voler-ho expressament, es veuen abocades a avortar per no haver trobat el suport que necessiten. Aquesta és la raó de ser del Projecte *Enda-*

vant Mares, perquè pensem que tota mare té dret a rebre l'ajuda i el suport necessari per tenir el seu fill en les millors condicions possibles i poder viure una maternitat de manera positiva i feliç. Necessiten que algú s'interessi per elles i pel nadó que ha de néixer, que les escolti sense jutjar-les, empatitzi amb les seves problemàtiques i les ajudi a trobar solucions per poder afrontar la maternitat amb dignitat.

Durant els 35 anys de trajectòria donant suport i atenent la maternitat vulnerable, la Fundació Pro Vida de Catalunya ha facilitat i celebrat el naixement de més de 8.000 nadons de mares que han estat acollides en els nostres Centres d'Acollida i Suport a la maternitat. El testimoniatge d'aquestes mares evidencia que aquesta és l'alternativa per evitar el drama de l'avortament.

La solidaritat amb les mares i els seus nadons es plasma en el servei i suport que els oferim gratuïtament. Ens comprometem que cada mare i el seu nadó rebin atenció personalitzada, educació i acompanyament prolongat en el temps dins el marc dels valors de respecte a la persona i a la seva llibertat. Defensem també els valors de la justícia i la igualtat i procurem ajudar-les a totes perquè puguin aconseguir la seva integració social, com a dones i mares.

L'encert de teixir una xarxa acollidora

**A la parròquia de Santa Maria i Sant Nicolau de Calella
tothom se sent comunitat**

Mn. Cinto Busquet va arribar a la parròquia de Santa Maria i Sant Nicolau de Calella el setembre del 2016.

«El nostre gran repte és evangelitzar, en el sentit de donar l'oportunitat d'experimentar que Jesús no és un personatge del passat, sinó que està viu enmig nostre. En aquests temps d'esperit sinodal, cal adonar-se que l'Església és laical, és a dir, que és el Poble de Déu qui es constitueix com a expressió de l'Església en un determinat lloc. Cal contribuir a "desclericalitzar l'Església", en llenguatge del papa Francesc.» Són paraules de Mn. Cinto Busquet, rector de la parròquia de Santa Maria i Sant Nicolau de Calella, que ens obre les portes per tal d'endinsar-nos en la seva comunitat de fe.

L'expressa el següent: «L'esforç, tant per part meva com dels meus col·laboradors immediats, és el de fer xarxa, que tota la parròquia esdevingui més família, més comunitat. No hem de crear una parròquia de grups, sinó una parròquia amb molta varietat, on hi hagi espai per a tothom i on tothom s'hi senti bé. Que no s'excloquin, sinó que valorin recíprocament el que fa cadascú. Com a capellà, em po-

so al servei del Poble de Déu que és a Calella. Un capellà ve a servir una comunitat. Encara estem instal·lats en el model que un capellà s'organitza la parròquia com a ell li agrada. I això s'ha de trencar o no naixerà l'Església del segle XXI que ha de germinar.»

Oferir el missatge cristià

Calella és una ciutat de gairebé 20.000 habitants, de costa, molt activa des del punt de vista cultural, associatiu, esportiu... i essencialment turística. «Sobretot entre els mesos d'abril i octubre, la nostra parròquia rep moltíssima gent de pas, procedent de diferents països. Som una comunitat parroquial acollidora; d'alguns, per uns pocs dies, i de molts altres, de forma permanent. Hi ha els de Calella de tota la vida i els nousvinguts de diverses províncies. Volem ser una sola comunitat parroquial, independentment de la llengua que normalment parlem. Ser "catòlics" vol dir ser universals, és a dir, diversos i integradors», assegura el rector.

Mossèn Cinto, que forma part del Consell Assessor per a la Diversitat Religiosa de la Generalitat de Catalunya, informa que «a Calella, la nostra societat és plural. Un deu per cent de la població és de cultura musulmana, principalment magribins. A més, cal tenir en compte que molts infants ja no són batejats i que molts joves i persones de mitjana edat, tot i estar batejats, no tenen cap mena de vinculació amb l'Església. Tenint en compte això i des d'una actitud de no imposar res, hem d'oferir el missatge cristià i obrir el nostre espai comunitari a qui s'hi senti atret. Per poder-ho fer, crear vincles és essencial».

«El vincle positiu amb els altres, fraternal i amical, és el fonament vital que permet experimentar Déu, així com Jesús ens l'ha mostrat. És el Déu que descobrim com a Pare, com a Mestre i Germà Gran, que camina amb nosaltres, i com a Esperit que viu en el més profund de nosaltres i ens uneix amb el Pare i entre nosaltres. Cal passar d'un anunci doctrinal a una proposta vivencial: vine i ho veuràs!»

Dinàmica comunitària

Fa sis anys que Mn. Cinto Busquet va arribar a la parròquia de Calella. «El balanç que faig és positiu, però encara és incomplet; sento que som a mig camí. M'agradaria que, quan em toqui deixar la parròquia, res no canviés, que tot anés endavant en aquesta dinàmica comunitària i de coresponsabilitat que estem implementant», observa.

L'objectiu primordial de la catequesi és ajudar els pares en la formació religiosa dels seus fills i acompanyar infants i adolescents en el seu procés de creixement com a persones i com a cristians. La parròquia proporciona sis nivells de catequesi (iniciació, primera comunió I, primera comunió II, professió de fe, confirmació I i confirmació II), estructurats en dos grans grups: «Jesús vol ser amic teu» i «Volem ser *followers* de Jesús».

«Contemplem i compartim —explica mossèn Cinto— és un espai d'interiorització i pregària que es va originar quan vaig arribar a la parròquia, arran de la meua experiència a l'Extrem Orient i la meua sensibilitat cap al silenci i la meditació. És una oportunitat per compartir un temps de qualitat també amb persones de fe no explícitament cristiana que pu-

guin venir. La fe dels occidentals ha estat sovint de formes externes principalment; cal interioritzar-la. Hem de redescobrir el silenci, des d'on Déu ens està dient alguna cosa, des d'on podem veure amb més claredat, amb la llum de Déu, el que estem vivint, tant personalment com col·lectivament.»

Religiositat popular

La tradició escolta de Calella té una manifestació ben visible en l'Agrupament Escolta Montnegre, on els més joves aprenen a valorar la natura, a treballar en equip, a formar-se en valors i a comprometre's amb la societat que els envolta, a través de jocs, xerrades, tallers, excursions i campaments. S'estructuren en diverses branques: castors i llúdrigues (de sis a vuit anys), llops i daines (de vuit a onze anys), rangers i noies guia (d'onze a catorze anys), pioners i caravel·les (de catorze a disset anys) i truc (de disset a dinou anys).

Mossèn Cinto posa en relleu que «la música té un pes específic destacat a les nostres celebracions eu-

L'interior del temple parroquial és d'estil neoclàssic.

Agustí Codinach

Fraternitat universal

També hi són presents moviments, com els Cursets de Cristiandat o Vida Creixent. Compromès des de fa molts anys amb el carisma dels Focolars, Mn. Cinto Busquet ha volgut establir l'anomenat Espai Focolar a la parròquia, que comprèn actualment dos grups, un de gent més gran i un altre de persones de mitjana edat, que es troben mensualment. Es tracta d'un moviment ecumènic que promou la comunió en l'Església i la unitat dels cristians, treballa per contribuir a la fraternitat universal entre persones de diferents cultures i creences, alhora que fomenta el diàleg amb el món contemporani.

Entre les nombroses activitats que duu a terme la parròquia, cal esmentar la Romeria a Montserrat per Tots Sants, d'una durada de cinc dies, que enguany ha arribat a la seva 94ena edició. «Hi participen 500 persones. Hi ha també una confraria de la Mare de Déu de Montserrat i és que la vinculació amb el santuari de Montserrat és molt forta», constata mossèn Cinto.

Parròquia de Santa Maria i Sant Nicolau

Carrer de l'Església, 25 – Calella
Bisbat de Girona
www.parroquiaclella.cat

carístiques. El cor parroquial Alpha i Omega canta a la missa del diumenge al migdia i ha introduït moltes cançons noves. A les altres tres misses del cap de setmana sempre hi ha qui acompanya instrumentalment i possiblement algú que dirigeixi el cant. A la missa familiar, que celebrem un cop al mes, s'interpreten cants adients per a la canalla». I recorda que «Calella és una ciutat d'acollida de nombrosos festivals internacionals de cant coral, com ara Canta al Mar o Sing for Gold».

La parròquia de Santa Maria i Sant Nicolau, gràcies a la iniciativa de persones més aviat joves, fa cinc anys que ha recuperat el Divendres Sant la processó, anomenada del Silenci i de la Llum, amb passos com el del Crist Jacent, el de la Creu o el de la Mare de Déu dels Dolors. Feia quaranta anys que Calella no comptava amb una processó de Setmana Santa. «Una possibilitat més de sortir cap enfora, a través d'una expressió de la religiositat popular», considera el rector.

Missa familiar amb motiu de la festa de la Presentació del Senyor.

JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

La nostra esperança és el Senyor

Benvolgudes i benvolguts, «Deixeu tota esperança, vosaltres que entreu», escriu Dant a «l'Infern» de *La Divina Comèdia*. Per contra, podríem dir: «Recupereu la vostra esperança, vosaltres que entreu a l'església.» En aquesta darrera setmana d'Advent, sentim-nos cridats a recuperar la nostra esperança!

Ens trobàvem a les vigílies del Nadal i recordo tots i cadascun dels participants a la missa d'aquell poble petit que tenia encomanat. «La nostra esperança és el Senyor, confiïm en sa Paraula.» Anaven responnent aquesta antífona amb un cant prolongat, arrossegant-hi la veu, la vida i tots els dies de la setmana tot just passats. El lector anava proclamant les estrofes del Salm i en Paco, estratègicament situat com a acòlit, passava llista dissimuladament amb la mirada.

Al primer banc, la Dolors, força sorda i amb dolor a l'esquena, desafinava solemnement. Pel seu cap hi passaven gotes, receptes i altres potingues sanitàries. Al segon banc, la Pilar entonava la recança del marit difunt i l'esperança allargassada del retrobament. Al segon banc de l'altre costat, en Pere no cantava; pensava que era millor per

al Senyor no oferir-li el seu «cant». La seva vista es perdia per l'absis de l'església i el seu esperit anava somicant una mena de pregària: «Senyor, malgrat el meu passat, ja sabeu que us estimo.» Al quart banc, dues nenes endiumenjades remenaven el cantoral bellugadisses i, de tant en tant, provocaven un discret advertiment de la seva mare, que ja sabia que no podien estar-se quietes. El pare havia anat de cacera, i el diumenge vinent hauria d'anar a acompanyar el nen gran a jugar a bàsquet i l'altre hauria d'anar qui sap on... Al cinquè banc, l'Antoni i la Quimeta, un matrimoni gran, amb aquell posat serè de la gent que ha hagut de lluitar molt; amb quatre fills casats, dos d'ells pel civil, i amb nets que no són batejats. Al sisè banc, una noia universitària i catequista a l'agrupació de parròquies, tota sola, sense el xicot que sempre li deia que ell és catòlic però no «fanàtic» i que una persona no és pas més bona perquè vagi a missa, i tot aquell etcètera. Al sisè banc de l'altre costat, una família de Barcelona que té una caseta al poble, guarnits amb xandall i amb botes *antimatollars*, amb ganes de respirar espiritualment abans d'afegir-se a la corrua

de vehicles per al retorn a l'embús permanent de la gran ciutat. A l'altre cantó, just a la porta de sortida, com qui no gosa, en Siset, un home de mitjana edat oïa missa calladament, amb els ulls fets a la creu de l'altar. Semblava sempre absent. Tampoc no aniria a combregar. Ell, probablement, i Nostre Senyor, segur, ja sabien per què hi era, allà.

Cada persona a l'església era com una antífona, una resposta genuïna al cant del salmista que lloava, que es planyia, que cercava el retorn al batec de la confiança filial. Tota aquella gent, tan diversa i escampada per la nau de l'església, era signe d'una intuïció fonamental, impulsada per l'Esperit: el miracle de ser membres d'un mateix cos. Jo, que me'ls mirava de darrere l'altar, vaig descobrir en ells l'Església com a misteri de comunió. En aquella petita parròquia es coïa cada diumenge el misteri amorós d'un gran poble: el poble sant de Déu, que no és pas petit consol! I jo, que de dalt el presbiteri els contemplava, tot d'una vaig copsar el sentit profund de l'antífona cantada: «La nostra esperança és el Senyor, confiïm en sa Paraula.»

Ben vostre.

El signe admirable del pessebre

JOAN-ENRIC VIVES
Arquebisbe d'Urgell

A la carta apostòlica *Admirabile signum* («El signe admirable del pessebre»), el papa Francesc va escriure el 2019 sobre el significat i el valor del pessebre per celebrar la vinguda del Nen Jesús. «En qualsevol lloc i de qualsevol manera, el pessebre parla de l'amor de Déu, el Déu que s'ha fet Infant per dir-nos que està a prop de tot ésser humà, sigui quina sigui la seva condició» (n. 10). El pessebre és com un Evangeli viu, que convida a posar-se espiritualment en camí, atrets per la humilitat d'Aquell que s'ha fet home per trobar cada home i cada dona. Prové de sant Francesc d'Assís, qui el 1223, i a Greccio (Itàlia), va expressar que desitjava celebrar la memòria de l'Infant que va néixer a Betlem per contemplar amb els seus ulls el que va patir en la seva dependència com a infant, com va ser reclinat al pessebre i com va ser col·locat sobre palles entre el bou i la mula. Aquell Nadal, juntament amb frares i altres persones, Francesc va trobar el pessebre amb el fenc, el bou i la mula. Després, amb gran alegria de tothom, el sacerdot va celebrar solemnement la missa, mostrant l'enllaç entre l'encarnació del Fill de Déu i l'Eucaristia. En aquella ocasió no hi havia figures: van ser-hi tots els presents.

El pessebre manifesta la tendresa de Déu que, essent el Creador de l'univers, s'abaixa cap a la nostra petitesa, i és una invitació a «sentir» i a «tocar» la pobresa que el Fill de Déu va triar per a ell mateix en la seva encarnació, així com una crida a trobar-lo i a servir-lo amb misericòrdia en els germans més necessitats. Tota la creació participa en la festa de la vinguda de Jesús. Per això col·loquem el cel estrellat, cases, els animals i els pastors, ja que

tota la creació participa en la festa de la vinguda del Messies. Els àngels i l'estrella són el senyal que també nosaltres estem cridats a posar-nos en camí per arribar a la cova i adorar el Senyor. Els pastors esdevenen els primers testimonis de la salvació que se'ls ofereix. Maria és la mare que contempla el seu fill i el mostra a tots els qui venen a visitar-lo. És la Mare de Déu Immaculada que no té el seu Fill només per a si mateixa, sinó que demana a tothom que obeeixi la seva paraula i la posi en pràctica. L'acompanya sant Josep, custodi de la família, que mai no es cansa de protegir-los i que no dubta a posar-se en camí davant l'amenaça d'Herodes. Fou el primer educador de Jesús infant i adolescent, que com a home just va confiar sempre en la voluntat de Déu i la va posar en pràctica. Els Reis Mags ens recorden la nostra missió evangelitzadora. Arriben d'Orient per contemplar l'Infant i oferir-li els seus dons. Mostren que tot cristià ha de ser evangelitzador i que es pot començar a caminar des de lluny per arribar a Crist. Davant d'Ell comprenen que Déu, igual que regula amb saviesa el curs de les estrelles, guia la història, derrocant els poderosos i exalçant els humils.

El pessebre comença a palpit quan, el dia de Nadal, col·loquem la imatge beneïda del Nen Jesús. Aleshores Déu es presenta així, en un infant, per ser rebut als nostres braços. En la feblesa i en la fragilitat amaga el seu poder que tot ho crea i transforma, i ens revela la grandesa del seu amor, que es manifesta en el somriure de l'Infant i en estendre les mans cap a tothom. A tots ens abraça i beneeix. Preguem aquests dies davant del pessebre i acollim la Pau de Jesús, meditant les figures i tot el que representen.

COMENTARI DE LA PARAULA

Esperança de la humanitat

GLORIA MONÉS

La persona de Jesús no ha deixat indiferents tants milers d'homes i dones, des del dia de la seva primera manifestació fins als nostres temps. Els Evangelis en són un clar testimoni: són molts d'entre els qui el van conèixer personalment que s'oposaren a ell; molts els qui s'enfrontaren amb ell; multituds els qui el seguien durant la seva vida entre els homes; força els qui en quedaven admirats i sorpresos; alguns els qui, agraïts, vessaren la seva sang per confessar-ne la divinitat. Només una, «Maria de Natzaret va concebre per obra de l'Esperit Sant aquell que salva dels pecats el seu poble», com l'àngel del Senyor va anunciar a sant Josep, l'espòs promès a Maria.

Aquests darrers dies d'Advent, l'Església l'ha invocat com a Saviessa de l'Altíssim, Senyor, Arrel de Jessé i Clau de David, Orient, Rei i Emmanuel, capaç de venir per ensenyar-nos el camí de la prudència, per redimir-nos amb el poder del seu braç, per alliberar-nos i treure de la presó els condemnats que viuen a la fosca i a les ombres de la mort, per il·luminar els qui viuen a la fosca, per salvar l'home que va formar del fang, en una paraula, per salvar-nos. En efecte, el Senyor Jesús no va conviure entre els homes frustrant l'esperança, sinó fent-la néixer allí on havia mort. L'esperança, no ja

de les petites coses humanes, sinó l'esperança del sentit, del sentit ple de la vida; l'esperança de la victòria total sobre el mal i la mort, el pecat i la buidor, que anihilen la vida dels homes; l'esperança, sobretot, d'una vida nova i plena, que iniciada ja aquí, a la terra, s'estén més enllà de tota mort. Aquesta és l'esperança que el Senyor ha sembrat entre nosaltres, gràcies a la seva resurrecció d'entre els morts. I el fonament d'aquesta esperança ens el dona la certesa que Jesús, fill de Maria, del llinatge de David, és el Déu que és amb nosaltres. Només perquè Jesucrist, de Déu com era, s'ha fet home per nosaltres, ha conviscut entre els homes, ha mort i ha ressuscitat per nosaltres —tal com celebrem en cada eucaristia—, la condició humana pot viure sota el signe de l'esperança de la seva salvació i de la seva redempció definitiva. Tot home i tota dona que anhelan una vida plena i plena de sentit poden trobar en Crist aquell qui és capaç de respondre en plenitud al seu insaciable desig.

A les portes del Nadal, confiïm amb totes les nostres forces en el Senyor que vol venir de nou a les nostres vides i abandonem-nos-hi esperançats. Oh Emmanuel, rei i legislador nostre, esperança i salvació de les nacions, veniu a salvar-nos, Senyor, Déu nostre. Veniu, Senyor Jesús!

LLUC TORCAL
Biblista

CONSULTORI BÍBLIC

MONTSE DE PAZ
Biblista

Per què un fet tan important com el naixement de Jesús només el recullen Mateu i Lluc?

En l'antiguitat, quan es relatava la vida d'un personatge, la infància no tenia la importància que li donem ara. Sí que era important constatar-ne l'origen i el llinatge, però el més rellevant eren els fets de la persona adulta. A més, quan els evangelis van ser escrits encara vivien molts contemporanis i parents de Jesús: els detalls sobre la seva infantesa i família eren prou coneguts i no calia consignar-los. També cal mirar quina mena d'escrit són els evangelis per comprendre aquestes omissions.

Marc, com diu en el primer verset, és un anunci de Jesús i el seu missatge. Se centra en la seva missió, mort i resurrecció.

Joan és diferent: vol demostrar, amb relats i discursos, qui és Jesús, veritable home i Déu, i el sentit de la seva vida. Se centra en la dimensió teològica i en l'origen diví de Jesús: el pròleg ho resumeix tot.

Mateu, molt breument, esmenta el naixement de Jesús, subratllant que és concebut per obra de l'Esperit Sant i recalcant la seva reialesa amb l'episodi d'Herodes i els mags. Mateu explica l'origen humà de Jesús (la genealogia) i la paternitat de Josep per demostrar que Jesús entronca amb la casa de David i els patriarques d'Israel, complint així les profecies sobre el Messies que esperava el poble.

Lluc entra en més detalls, amb un relat ben diferent de Mateu. La protagonista del relat és Maria, amb altres personatges, com Josep, Zacaries, Elisabet i el nadó Joan Baptista, Simeó i Anna. Tots plegats expressen qui és el nen que neix: el Messies, el Salvador que espera el poble per ser alliberat del mal. El naixement i la infància de Jesús són relatats en un gènere literari anomenat *midraix*, un relat exemplar que interpreta els fets a la llum de la Torà i la voluntat divina. Déu intervé en la història per redimir la humanitat. Per això els evangelis de la infància guarden paral·lels amb les històries d'altres personatges bíblics, com Moisès, Samuel, Samsó i llurs mares.

PER A CONSULTES:
REDACCIO@CATALUNYACRISTIANA.CAT

Diumenge IV d'Advent

Lectura primera

Is 7,10-14

*La noia tindrà un fill i li posarà
Emmanuel*

Lectura del llibre d'Isaïes:

En aquells dies, el Senyor digué a Acaz: «Demana al Senyor, el teu Déu, un senyal prodigiós, tan avall com vulguis, a les profunditats del país dels morts, o tan amunt com vulguis, dalt al cel.» Acaz respongué: «No en vull demanar cap; no vull temptar el Senyor.» Llavors digué Isaïes: «Escolteu, doncs, casa de David: No en teniu prou de fer-vos pesats als homes que fins us feu pesats al meu Déu? Per això el Senyor mateix us donarà un senyal: «La noia tindrà un fill i li posarà Emmanuel».»

Salm responsorial

23

És del Senyor la terra i tot el que s'hi mou, el món i tots els qui l'habiten. Li ha posat els fonaments dins els mars, i les bases, a les fonts dels rius.

*R. Ha d'entrar el Senyor,
el rei de la glòria.*

Qui pot pujar a la muntanya del Senyor?
Qui pot estar-se al recinte sagrat?
El qui té el cor sincer i les mans sense culpa, que no confia en els déus falsos. *R.*

Rebrà benediccions del Senyor, rebrà els favors del Déu que salva. Aquests són els qui venen a buscar-vos, Senyor, per veure-us de cara, Déu de Jacob. *R.*

Lectura segona

Rm 1,1-7

*Jesucrist, del llinatge de David,
Fill de Déu*

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma:

Pau, servent de Jesucrist, cridat a ser apòstol, destinat a anunciar la bona nova de Déu, que ell ja havia promès pels seus profetes en les escriptures santes. Aquesta bona nova es refereix al seu Fill Jesucrist, Senyor nostre, el qual, pel seu llinatge humà, nasqué de David, però per l'esperit que santifica va ser constituït Fill poderós de Déu des que va ressuscitar d'entre els morts.

Per ell he rebut el do de ser apòstol, missioner del seu nom a gent de tots els pobles, perquè siguin obedients a la fe. Entre aquests hi sou vosaltres, que Jesucrist ha cridat. Als cristians de Roma, estimats de Déu, cridats a ser-li consagrats, us desitjo la gràcia i la pau de Déu, Pare nostre, i de Jesucrist, el Senyor.

Al·leluia

Mt 1,23

*La verge tindrà un fill,
i li posaran Emmanuel,
Déu-és-amb-nosaltres.*

Evangeli

Mt 1,18-24

Jesús naixerà de Maria, l'esposa de Josep, fill de David

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu:

Jesús, el Messies, vingué al món d'aquesta manera: Maria, la seva mare, promesa amb Josep, abans

de viure junts, es trobà que esperava un fill per obra de l'Esperit Sant. Josep, el seu espòs, que era un home bo, no volent fer-ho saber públicament, es proposava de desfer en secret l'acord matrimonial. Mentre ell hi pensava, se li aparegué en somni un àngel del Senyor que li digué: «Josep, fill de David, no tinguis por de prendre a casa teva Maria com a esposa. És cert que ella ha concebut per

obra de l'Esperit Sant; ha de tenir un fill i li has de posar el nom de Jesús, perquè ell salvarà dels pecats el seu poble.» Tot això va succeir perquè es complís el que el Senyor havia anunciat pel profeta: «La verge tindrà un fill, i li posaran Emmanuel», que vol dir Déu-és-amb-nosaltres. Josep es despertà i, complint el que l'àngel del Senyor li havia manat, la prengué a casa com a esposa.

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC A; FERIAI II)

TEMPS D'ADVENT

(SALTERI: SETMANA 4)

Desembre

18. DIUMENGE

Diumenge IV d'Advent, Morat. Lectures: Isaïes 7,10-14 / Salm 23 / Romans 1,1-7 / Mateu 1,18-24
SANTORAL: *Mare de Déu de l'Esperança.* Adjutori, mr.; Gracià, b.

19. DILLUNS

Fèria, Morat. Lectures: Jutges 13,2-7.24-25a / Salm 70 / Lluc 1,5-25
SANTORAL: Anastasi I, p. i mr.; Eva; Fausta, mr.; Nemesi, mr.; beat Urbà V, p.

20. DIMARTS

Fèria, Morat. Lectures: Isaïes 7,10-14 / Salm 23 / Lluc 1,26-38
SANTORAL: Benjamí, patr.; Domènec de Silos, ab.; Macari, prev. i mr.

21. DIMECRES

Fèria, Morat. Lectures: Càntic 2,8-14 / Salm 32 / Lluc 1,39-45. O bé: *Sant Pere Canisi (ML), Blanc.*
SANTORAL: Glicerí, prev. i mr.; Pere Canisi, prev. i doctor; Severí, b. i mr.; Temístocles, mr.

22. DIJOUS

Fèria, Morat. Lectures: 1 Samuel 1,24-28 / Salm 1 / Lluc 1,46-56
SANTORAL: Francesca-Xaviera Cabrini, rel. i fund.; Helena, rel.; Zenó, mr.

23. DIVENDRES

Fèria, Morat. Lectures: Malaquies 3,1-4;4,5-6 / Salm 24 / Lluc 1,57-66
SANTORAL: Joan de Kety, prev.; Sèrvul el Paralític; Victòria, vg. i mr.

24. DISSABTE

Fèria, Morat. Lectures: Samuel 7,1-5.8b-11.16 / Salm 88 / Lluc 1,67-79
SANTORAL: Adela, ab.; Delfí, b.; Irmína, rel.

El Sant 21 DESEMBRE

Sant Pere Canisi

L'aparició de la Companyia de Jesús al segle XVI va ser un revulsiu per a l'Església: van ser claus en l'evangelització a Àsia i Amèrica, en l'ensenyament de la teologia i en l'organització de la Contrarreforma. El jesuïta sant Pere Canisi (1521 – 1597) va destacar en aquests darrers dos àmbits.

Pertanyent a la burgesia dels Països Baixos, Pere Canisi va cursar estudis a Colònia, on va entrar als jesuïtes arran d'un recés amb sant Pere Fabre. Dins de la Companyia va ser destinat a la predicació i a l'ensenyament de la teologia per bona part de la geografia centreeuropea, amb l'objectiu de fer tornar al catolicisme els fidels que s'havien fet protestants. Per a tal finalitat sant Pere Canisi va escriure un catecisme que va gaudir d'un èxit extraordinari: en vida d'ell es va traduir a una dotzena de llengües i se'n van arribar a fer fins a 200 edicions. A més, va promoure tota mena de publicacions catòliques. Sant Pere Canisi també va rebre diversos dons místics, entre ells una visió del Sagrat Cor de Jesús. Pius XI el va canonitzar el 1925.

Un nou any litúrgic, un nou do de Déu

RAFAEL SERRA
Sacerdot de l'arquebisbat
de Tarragona

Quan tingueu aquest article a les mans, ja haureu començat un nou any litúrgic. Visquem-lo com un do de Déu per a cadascú i per a les comunitats. Direu: «Sempre és el mateix.» No, no hi cap any litúrgic igual. És sempre nou. Tancar-nos a la gràcia d'un nou any litúrgic és tancar-nos a la mateixa gràcia de Crist, que té la capacitat de renovar-ho tot. Obrim-nos, doncs, humilment, a la gràcia d'un nou any litúrgic.

El misteri de Crist és una mina d'or que, com més l'aprofundeixes, més filons d'or hi trobes. No és, per tant, un altre Nadal, sinó la gràcia d'un nou Nadal. Què en sabem nosaltres de la gràcia que el Senyor està disposat a donar-nos? És que hem de viure pensant que Ell ja no ens pot donar res més? No seriem cristians, si veritablement fos així. Els cristians vivim de començament en començament, fins a la plenitud de la vida eterna, on la caritat serà consumada. Si vivim en una actitud humil de pregària, la Paraula de Déu adquireix noves res-

sonàncies i la comunió eucarística esdevé més íntima i transformant.

Celebrem la litúrgia de l'Església amb el cor. Que cada pàgina del Leccionari que passem resti escrita dins del cor i en la memòria espiritual. És en cada Eucaristia que l'Església neix i es constitueix com a Cos de Crist. Recordem-nos de l'antic principi: l'Església fa l'Eucaristia i l'Eucaristia fa l'Església, en el sentit que la crea i la manifesta. Que tota l'Església celebri l'Any litúrgic, oberta als dons que el Crist ens vol donar. Fem-ho amb alegria i conversió de cor. Abans que tot preguem, després ja farem. Deixem que la gràcia ho inundi tot i després, només després, el Senyor farà meravelles. I tinguem fe en la Paraula de Crist que va més enllà del món que passa, i nosaltres amb ell, i dura per sempre. Queda bellament expressat en l'embolisme del Parenostre, quan diem: «Mentre esperem l'acompliment de la nostra esperança, la manifestació de Crist, el nostre Salvador.»

Medalla d'Honor de Barcelona per a la Casa d'Espiritualitat Sant Felip Neri

LLUÍS RISSECH

L'Ajuntament de Barcelona va instituir les Medalles d'Honor de la Ciutat l'any 1997, amb motiu de la commemoració del centenari de les agregacions dels municipis propers al Pla de la ciutat. Per celebrar el naixement de la gran Barcelona, l'Ajuntament distingeix cada any amb aquest guardó vint-i-cinc ciutadans i entitats per la seva tasca a favor de la comunitat.

Els guardonats ho són per la seva trajectòria i també com a símbol i com a representants d'una ciutadania compromesa amb els valors de la solidaritat, la convivència, el desenvolupament sostenible, el diàleg i la cultura de la pau.

El juliol del 2022, el Plenari del Consell Municipal, arran de les propostes dels districtes, va acordar atorgar una de les Medalles d'Honor de Barcelona a la Casa d'Espiritualitat Sant Felip Neri-Fundació Valors Humans (FVH). Va destacar «la tasca i repercussió social i humanística en els camps de l'espiritualitat, l'educació, la salut, l'art i la cohesió social».

L'any 2006, la Comunitat Filipense de Sant Gervasi (Barcelona), juntament amb un grup de laics afins, va creure necessari dotar la ciutat d'un espai d'acollida i punt de referència per a aquells que senten la necessitat de trobar sentit a la seva vida,

aprofundir en la seva espiritualitat i contribuir al bé comú i a la transformació social.

La Casa d'Espiritualitat Sant Felip Neri es va inaugurar el 2009. Els seus objectius es desenvolupen a través de les àrees que constitueixen la FVH: Espiritualitat, Educació, Salut, Música i Arts, Cohesió Social, Filosofia i Comunicació. La Casa d'Espiritualitat té com a seu un edifici construït l'any 1906 per l'arquitecte Bonaventura Conill i Montobbio, deixeble de Gaudí, al carrer Nena Casas.

Postals des d'Andalusia

Jesús, el somriure de Déu

Des del portal de Betlem, davant del bressol del Nen Déu, a tots vosaltres, lectors amics i germans, la meua felicitació nadalenca més cordial i entraanyable. Llueix als pobles i ciutats l'enllumenat nadalenc, com anhel d'esperança en els cors nobles i senzills. El Nadal és una festa universal. La Nit de Nadal se celebra arreu del món. I la imatge d'un Nen en un pessebre s'aixeca com una bandera de pau.

Fa poc, el papa Francesc ens descrivia amb paraules tendres l'essència mateixa de les festes nadalenques: «Jesús és el somriure de Déu. Va venir al món per revelar-nos l'amor del Pare, la seva bondat, i la primera manera en què ho va fer va ser somrient els seus pares, com qualsevol nadó. I gràcies a la seva extraordinària fe, la Mare de Déu i sant Josep van saber rebre el missatge, van reconèixer en el somriure de Jesús la misericòrdia que Déu els mostrava, a ells i a tots els qui esperaven la seva arribada, la del Messies, el Fill de Déu, el rei d'Israel.»

Andalusia entona les seves nades pròpies en les més diverses tonalitats, especialment, la del flamenc. S'ha dit que el flamenc és l'expressió d'un poble que es queixa de la seva pobresa, de la seva mala sort, de les seves ferides sagnants, especialment, les de la injustícia. El *cantaor* flamenc atreu, no només per la seva veu, sinó pel seu missatge. Per això, les nades entonades pels *cantaors* creen un ambient com «més proper» a l'establia de Betlem. Senzillament, perquè en un pessebre Déu comença la seva aventura entre els homes. No el trobarem entre els poderosos, sinó entre els febles. No es troba entre la grandesa ni l'espectacularitat, sinó en la pobresa i petitesa. Anem a Betlem! Cerquem Déu on s'ha encarnat.

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

Cartes

Significat de la tiara papal

A les esglésies dels meus avis materns (edificis del segle XVIII, concretament, del 1723 i del 1732), a la província de Terol, hi apareix com a element «decoratiu» una tiara papal. Quin significat pot tenir? En les esmentades dates, totes dues parròquies (Alcaine i Josa) pertanyien al bisbat de Saragossa; des del 1956 pertanyen al de Terol.

JORDI-XAVIER ROMERO
ÁLVAREZ

Pel que fa a la tiara i les tres claus de crucifixió en relleu policromat de l'església d'Alcaine, poden indicar que aquell altar era privilegiat, on, quan se celebraven les misses, es guanyaven indulgències aplicables als difunts. La tiara era un privilegi pontifici. Les claus podrien indicar que aquella capella estava dedicada al Sant Crist i, per tant, hi hauria una imatge del Crucifix o d'un Calvari (Crist en creu, la Mare de Déu i sant Joan).

I quant a la tiara, les claus creuades i la creu cap per avall, mode en què va ser crucificat sant Pere, de l'església de Josa, són referència a sant Pere. Si el relleu estigués posat damunt d'una capella, diríem que aquella capella era la de sant Pere. Diu que està al sostre. Aleshores és un motiu ornamental referit al sant. El mateix crec que hem de dir de les altres dues —tiara i claus— separades que estan pintades al sostre. Motiu ornamental referent a sant Pere.

MN. JOSEP ALANYÀ
Canonge arxiver de Tortosa

Afició a la ràdio

Soc subscriptora de *Catalunya Cristiana*. En el número 2.251, dins de la secció «L'efemèride de la setmana», ens recordeu que el 14 de novembre del 1924 naixia EAJ-1, Ràdio Barcelona, la primera de l'Estat espanyol. Des del Tibidabo va fer la seva primera emissió. Des de ben joveneta que soc molt aficionada a la ràdio. El meu pare i el meu germà gran, juntament amb altres ciutadans, van tenir l'honor de ser socis-fundadors d'aquella EAJ-XV, Ràdio Associació de Catalunya. S'ha parlat de fer un museu de la ràdio? S'ha fet? Es farà? S'hauria de fer a Barcelona, ja que és aquí on va néixer.

MARIA QUINTANA SALBÓ

Rússia i Europa

Felicito molt efusivament Eduard Brufau per la columna titulada *Rússia i Europa*, del 27 de novembre passat. Enhorabona a l'articulista i també a *Catalunya Cristiana* per acollir una visió no «oficial» del conflicte i per denunciar que ens tracten com a menors d'edat des d'una Europa burocràtica i bel·ligerant, quan hauria de ser acollidora de diàleg i esperança.

JAUME ESTRUCH

Podeu enviar les cartes a:

redaccio@catalunyacristiana.cat

«Ens cal despertar al miracle quotidià de la nostra pròpia vida»

**Manuel López Casquete, autor del llibre
«La fuente de la que nacieron las estrellas»**

MAC

Manuel López Casquete és professor d'Humanitats a la Universitat Loiola Andalusia. El 1995 es va iniciar en el camí de la meditació i, dos anys més tard, es va vincular a l'Escola de Silenci, fundada pel dominic José Fernández Moratíel. Actualment compagina la seva tasca universitària amb l'acompanyament a grups i trobades de meditació. Acaba de publicar un nou llibre, *La fuente de la que nacieron las estrellas*, editat per Desclée De Brouwer.

Amb quin propòsit ha escrit el llibre *La fuente de la que nacieron las estrellas*?

Crec que, pel que fa a l'espiritualitat, l'única cosa que pot transmetre un llibre són inspiracions, perquè el que és veritablement significatiu és el camí que recorre cada persona. Per això em sembla molt bonic deixar volar un llibre sense cap pretensió, i que sigui el lector qui l'aculli i es deixi inspirar per ell a la seva manera. D'entre les inspiracions que pretén oferir el llibre, potser la més clara és la de convidar el lector a confrontar-se amb la seva visió de Déu —a qui sovint hem circumscrit en conceptes massa estrets— i abandonar-se a la pregona experiència del Déu que habita al seu cor.

En una de les pàgines, defineix la consciència com un «miracle de l'evolució». Per què?

Certament, crec que la consciència és un miracle de l'evolució, perquè ha demanat de la confluència d'una immensa multitud de circumstàncies des de l'origen de l'univers fins al moment present. Totes aquestes circumstàncies han

possibilitat en nosaltres la increïble capacitat de ser conscients de la nostra pròpia vida i la nostra identitat. Cap de les espècies conegudes ha estat dotada d'un grau d'autoconsciència semblant; aquesta capacitat és, probablement, la que ens permet d'interrogar-nos sobre el nostre lloc a l'univers i descobrir aquesta Presència única, universal i omnipresent que ens habita i que anomenem Déu. Crec que és el miracle més gran de l'existència, i potser ens hi hem avesat massa, fins al punt de donar-ho per descomptat. Ens cal despertar al miracle quotidià de la nostra pròpia vida i a l'expressió quotidiana de Déu a cada racó de l'univers, també en nosaltres.

Submergir-se en aquesta consciència és la millor manera de trobar-se amb el misteri del sagrat?

Crec que hi ha un mateix Misteri de Presència que es manifesta arreu de l'univers; un mateix dir-se de Déu, un mateix vessar-se de la seva presència arreu. Al llarg de la història, l'ésser humà s'ha sentit comogut en la contemplació del cel estelat i les distàncies insondables del cosmos. Però el mateix Misteri s'està produint en aquest precís moment en cadascun de nosaltres. Crec que és en la recerca de la nostra pròpia vida on podem trobar les petjades o l'aroma d'aquesta Presència. M'agrada recordar sempre l'expressió utilitzada per sant Pau a 1Co 3: «No sabeu que sou temple de Déu i que l'Esperit de Déu habita en vosaltres?» Si això és així, llavors val la pena emprendre el més fascinant dels viatges, el que ens porta a la profunditat de la nostra pròpia inti-

«Ens cal silenciar el nostre cor per indagar el misteri»

«Jesús és la pura transparència de Déu»

mitat, on ens habita Aquell que és, com deia sant Agustí, «més íntim a nosaltres que nosaltres mateixos».

El silenci és el principal aliat en aquesta recerca.

Així ho crec. Em sembla que l'ésser humà tendeix a recloure en conceptes la seva experiència del sagrat; aquesta és la gran temptació de totes les tradicions de fe, inclosa la nostra. Ens cal silenciar el nostre cor per indagar el misteri. Només un cor buit i nu, net de conceptes previs, pot experimentar el misteri. La ment recorre als conceptes ja coneguts, els quals combina de diferents maneres, però sense sortir de l'àmbit del que ja coneix. Per endinsar-nos en el nou, en el misteri, necessàriament hem de callar.

També afirma que «la invitació del camí cristià és la de cristificar-se».

Crec que Jesús és la pura transparència de Déu. Per això solia dir que «qui m'ha vist a mi, ha vist el Pare». La humanitat de Jesús és, alhora, transparència de la seva divinitat. Nosaltres, com a cristians, hem triat seguir Jesús per renéixer en Ell a l'home nou, per configurar-nos amb Ell i com Ell. Per això, crec que la nostra tasca consisteix a tornar-nos progressivament transparència de Déu. D'aquest esdevenir transparència de Déu jo en dic «cristificar-se».

Viatjar a la profunditat de la nostra ànima hauria de ser la missió de tot cristià?

Viatjar a la profunditat de la nostra ànima és la tasca més fascinant que podem fer, i no tan sol els cristians, sinó tot ésser humà que aspiri a trobar un camí de plenitud en el descobriment que aquesta plenitud habita ja al seu cor des de l'inici dels temps.

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte

de 20 euros

www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

Festa amb joia, pau i alegria

La parròquia de la Preciosíssima Sang celebra els 50 anys de la construcció de l'edifici actual

MAC
Barcelona

La parròquia de la Preciosíssima Sang de Nostre Senyor Jesucrist, de Barcelona, va commemorar el diumenge 20 de novembre el 50è aniversari de la construcció de l'edifici actual. «Va ser una festa molt esperada que vam viure amb joia, pau i alegria», comenta M. Victoria Zatón, agent de Pastoral de l'agrupació parroquial Preciosíssima Sang i Sant Domènec de Guzmán.

Mons. Javier Vilanova, bisbe auxiliar de Barcelona, va presidir la celebració eucarística. «Mons. Javier ens va oferir el context de la solemnitat que celebràvem aquell dia: Jesucrist, rei de tot el món. Va dir que el Senyor vol regnar des de la creu, fent-se present en la nostra fragilitat. Per això, desitja que li obrim el cor i que el deixem lliure perquè pugui actuar i regnar en la nostra vida. Hem de mirar la creu —ens exhortava—, amb gratitud i anhel! Després va expressar, amb to esperançat, que l'Església de Barcelona, de la qual formem part, és ben viva i generosa», explica la M. Victoria.

I afegeix: «El senyor bisbe ens va felicitar pels cinquanta anys de vida de la parròquia i, finalment, ens va animar a aferrar-nos a la creu, a l'Eucaristia i a la missió, sabent que som llevat enmig de la nostra societat; tot és possible si tenim fe. En acabar aquestes paraules, va glorificar el Pare, el Fill i l'Esperit Sant, tot suscitant un espai contemplatiu i de pregària. Li vam agrair de tot cor les paraules esperançades que ens va adreçar.»

La parròquia de la Preciosíssima Sang de Nostre Senyor Jesucrist és una comunitat de fe molt activa, amb nombroses

activitats pastorals. La M. Victoria en destaca «la catequesi, la formació bíblica, l'atenció als més necessitats, sobretot als "sense sostre", l'adoració i l'acolliment». Juntament amb la parròquia de Sant Domènec de Guzmán, s'estructura com a agrupació parroquial per tal de treballar pastoralment al barri de Sant Antoni. Les necessitats d'aquest barri són «prioritàriament, l'anunci i l'evangelització, i l'acolliment amb el servei d'escolta i orientació».

M. Victoria Zatón posa en relleu que «tot i que darrerament ens hem vist afectats per la pandèmia, hem mirat de potenciar la proximitat amb la gent del barri. Fa dos anys vam obrir una capella a l'atri de l'església, que permet que els passejants hi puguin fer una pregària espontània. Hem creat també diversos grups de pregària i adoració. Hem enfortit la catequesi i hem obert les portes a noves realitats pastorals dins de la parròquia».

«Volem agrair de manera especial —constata— la presència a la nostra celebració de l'escultor i arquitecte Francesc Fajula. Ara fa cinquanta anys que va esculpir el Crist Crucificat que presideix el presbiteri del temple gran. Un any més tard, hi va dissenyar l'altar i l'ambó, i va esculpir la imatge de la Sagrada Família, col·locada a la dreta del presbiteri, i també les tres seus. Ens complau molt saber que el Sr. Fajula és el mateix artista que ha esculpit el Crist Crucificat que hi ha al baldaquí de sobre l'altar major de la nau central de la basílica de la Sagrada Família.»

Així mateix, la M. Victoria també té paraules d'agraïment per la presència de la coral Xaragall, «del nostre barri de Sant Antoni, la qual, amb els seus cants, va animar la celebració eucarística, i després ens van obsequiar amb quatre peces molt ben interpretades». «Tot plegat, va ser una bonica festa de la comunitat al voltant del senyor bisbe, que feia present entre nosaltres la figura del Bon Pastor.»

@Flickr-Alberto Peña Kay

Aquest satèl·lit permetrà estudiar el canvi climàtic i l'evolució dels incendis.

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

Es llança a l'espai un nou satèl·lit impulsat per la Generalitat de Catalunya

FRANCESC NICOLAU

Professor emèrit de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Ja us vaig parlar al seu dia de l'*Enxaneta*, un nanosatèl·lit observacional que la Generalitat de Catalunya va fer col·locar en òrbita el 22 de març del 2020, i ara us haig de notificar que ja n'ha fet llançar a l'espai un altre amb el nom de *Menut*. Va ser presentat al públic l'11 d'octubre passat amb la inauguració de la nova seu a Barcelona de l'empresa Open Cosmos i aquest desembre s'enlairarà per posar-se en òrbita. Un coet Falcon 9 l'ha enlairat des de cap Canaveral (Florida, Estats Units). L'ha creat l'empresa Open Cosmos; es dedicarà a l'observació terrestre i permetrà estudiar el canvi climàtic i l'evolució dels incendis. Ampliarà, doncs, el que ja s'havia aconseguit amb l'*Enxaneta*. I ho ha fet sortint del territori americà i no des del cosmodrom rus de Baikonur, com ho va fer aquest primer, a causa de la guerra amb Ucraïna.

El nom que li han posat ja ens diu que, en comparació amb altres satèl·lits, és molt petit, però això no vol pas dir que no pugui fer una acció ben notable. És poc més gran que una

capsa de sabates, ja que les seves dimensions són de 30x10x20 cm, però es pot dir que és un superordinador. Va passar tests funcionals i òptics amb tècnics de l'Institut Cartogràfic i Geològic i també de l'Institut d'Estudis Espacials de Catalunya. Sembla, doncs, que ens en podem fiar, encara que només arribi a microsatèl·lit.

Esperem que el que ha costat aquesta posada en òrbita no sigui una despesa inútil. És un pas més en els plans d'estudis des de l'espai impulsats pel conseller Puigneró, el qual, com sabeu, ja va cessar del seu càrrec. Confiem també que el nou executiu mantindrà l'aposta en el futur.

TRADICIONS REMEIERES

La regalèssia i les seves propietats

**FRA VALENTÍ SERRA
DE MANRESA**

Arxiver dels Caputxins

La regalèssia (llat., *Glycyrrhiza glabra*; cast., *orozuz*, *regaliz*) s'ha usat per les seves finalitats medicinals des de fa més de tres mil anys! La trobem esmentada a les tauletes dels assiris i als papirs egipcis. Els antics religiosos la definirien com una «planta de fullas semblants a la mata [: llentiscle], d'arrels estiraganyosas y molt dolces», tant, que els apotecaris en deien *Radix dulcis* i la consideraven «*pectoral, calmante, refrescante y diurética, y a falta de azúcar, muchos se sirven de dicha raíz para sus tisanas. Sirve, también, contra los ardores de estómago y contra las enfermedades del pecho y del hígado. Bebida con vino paso, sana la sarna de la vejiga y el dolor de riñones*» (Laguna, 266-267). En el segle XV els frares dominics la començaren a conrear en llurs hortes conventuals i la introduïren a Anglaterra.

L'arrel de la regalèssia és molt adient per resoldre alguns problemes digestius i respiratoris, especialment contra la tos. També és molt útil per tractar la gastritis i com a remei antiin-

flamatori d'algunes afeccions bucals, especialment de la gola. La regalèssia s'havia usat per alleujar el mal de ronyó i en contra la retenció i la coïssor de l'orina i, sobretot, s'emprà per perfumar la cervesa i aromatitzar el rapè, és a dir, per adobar el tabac en pols per inhalar. També es pot usar la regalèssia per fer col·liris quan hi ha les parpelles inflamades.

A les botigues dels herbolaris i, també, a les fires de productes artesans i a les paradetes de la fira de Sant Ponç es troben una gran abundor de troncs de regalèssia de diversa mida i textura i, àdhuc, amb tronxos aptes per preparar un bon xarop pectoral contra la tos dels refredats, especialment si aquest beuratge es barreja amb mel. Cal recordar, però, que un abús de masticació de l'arrel de regalèssia pot contribuir a augmentar la tensió arterial. Estudis recents han posat de manifest que, xuclada en excés, la regalèssia pot contribuir a la pèrdua de potassi i a la retenció de sodi. A l'article vinent us vull parlar, si Déu vol, de la canyella.

© Flickr / Herbolario Allium

La regalèssia és útil com a remei antiinflamatori d'algunes afeccions bucals.

AUTORS DIVERSOS

Calendari L'Ermità 2023

Edicions Morera, 2022, 68 pàg.

Aquest calendari ofereix continguts clàssics com són les dades astronòmiques, el santoral, les festivitats, les dates de fires, mercats i festes majors, així com recomanacions per al bon conreu de les plantes de l'hort i el jardí. Inclou un calendari infantil desplegable i àudios (a través d'un codi QR) dels autors dels articles.

ANNICK DE SOUZENELLE

La paraula al cor del cos

Fragmenta Editorial, 2022, 288 pàg.

Annick de Souzaenelle va decidir un dia rellegir la Bíblia i la va redescobrir a la llum de les mil riqueses semàntiques de la llengua hebrea i dels principis fonamentals de la psicologia de les profunditats. Va intentar penetrar el Llibre sagrat com hauria escoltat la veu del seu propi mestre interior. Alhora, es va posar a rellegir el món exterior.

Llibres més venuts el mes de NOVEMBRE

THEODOR KALLIFATIDES

Amor i enyorança
Galàxia Gutenberg

NÚRIA ORTÍN

Condemnes compartides
Editorial Claret

JUANJO FERNÁNDEZ SOLA

Contes del mestre Azenyat per a educadors
Editorial Claret

+claret

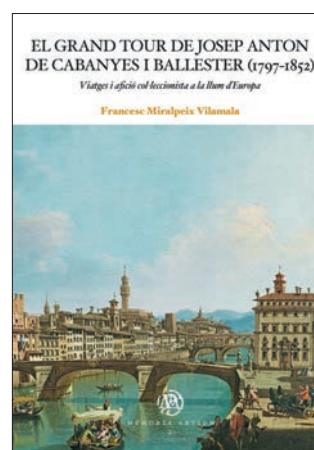
LLUÍS DURAN

Manuel Carrasco i Formiguera.

Pensament i acció

Viena Edicions, 2022, 928 pàg.

L'historiador Lluís Duran ens descobreix la biografia i el llegat polític d'un home que va consagrar la seva vida a defensar Catalunya, la democràcia i la República, encara que això li comportés represàlies durant la dictadura de Primo de Rivera i, en plena Guerra Civil, un judici sumariíssim que el condemnà a l'afusellament per les tropes franquistes.

FRANCESC MIRALPEIX VILAMALA

El Grand Tour de Josep Anton de Cabanyes i Ballester (1797-1852)

Universitat de Barcelona i altres, 2022, 226 pàg.

Llibre de la Col·lecció Memoria Artium, on es descriu el viatge formatiu realitzat per Josep Anton de Cabanyes entre el 1816 i el 1824 per diversos països d'Europa i per Espanya. Unes vivències recollides en un petit bloc escrit en alemany i que es dona a conèixer per primera vegada. També va ser un important col·leccionista. (Ramon Ribera)

CRÍTICA DE CINEMA

JOSAN MONTULL
Salesià

La mirada de la veritat

La matinada del 16 de novembre del 1989, en plena guerra civil salvadorenca, sis sacerdots jesuïtes, professors universitaris, i dues empleades van ser assassinats a la Universitat Centreamericana José Simeón Cañas (UCA) a San Salvador. Immediatament, el govern culpabilitza la guerrilla del FMLN, però un testimoni presencial, Lucía Barrera, empleada de la neteja a l'UCA, desmunta la versió oficial. Ella ha vist soldats de l'exèrcit en el lloc dels fets la nit dels assassinats. Víctima d'un engany, és conduïda a Miami amb el seu marit i la seva filla, «custodiada» per l'FBI. Malgrat l'intent reiterat dels agents que Lucía digui que els culpables són els membres de la guerrilla, ella es manté ferma en el que ha vist, ha estat l'exèrcit.

El film se centra en el testimoni d'aquesta dona (interpretada excel·lentment per Juana Acosta). Els seus dubtes, tortura psicològica, les amenaces que rep, tot plegat suposarà una situació angoixosa en què es posaran en joc la seva família i la seva fe.

Uribe fa un muntatge en paral·lel dels interrogatoris a Juan i els esdeveniments a l'entorn del martiri, que no se'ns mostra fins al final.

Enmig d'aquest drama, emergeix la bondat i la fe que tant en la comunitat jesuítica, com en Lucía i la seva família, són una profecia enmig de la violència i de l'encobriment de la injustícia. La fidelitat a la veritat es converteix en una exigència ètica irrenunciable.

El ritme és pausat i el dramatisme està present des de les primeres imatges. El rostre de Lucía, que passa de la confiança a l'horror, va atorgant unitat a una pel·lícula absolutament necessària.

Supervisada pels jesuïtes, *Llegaron de noche* no és només un homenatge a uns compatriotes màrtirs i a unes dones innocents, és també una defensa de la denúncia evangèlica d'aquells que, tot i amb risc de morir, fan que en la seva història personal Jesús de Natzaret sigui el seu camí, veritat i vida.

AMB BON HUMOR

LLEGARON DE NOCHE

DIRECCIÓ: Imanol Uribe

GUIÓ: Daniel Cebrián

MÚSICA: Vanesa Garde

FOTOGRAFIA: Ginzalo F. Berridi

REPARTIMENT: Juana Acosta,

Karra Elejalde, Carmelo Gómez,

Angel Bonanni, Harlys Becerra

Espanya, 2022

CRÍTICA LITERÀRIA

MN. JOSEP RUAIX I VINYET
Eclesiàstic, gramàtic i escriptor

Vida plena

**JOSEP MARIA GUIX
I FERRERES**

Retalls d'unes pàgines viscudes
Editorial DIAC, 2010, 228 pàg.

Rellegint, al cap d'una dotzena d'anys de la seva publicació pòstuma, les memòries de Josep M. Guix i Ferreres (la Coromina, Cardona, 1927 - Vic, 2009), les resumiria dient que reflecteixen una vida plena. Va estudiar al Seminari de Solsona, al de Barcelona, a la Universitat de Comillas i a l'Institut Social Lleó XIII de Madrid. Exercí diversos càrrecs pastorals i acadèmics a l'arxidiòcesi de Barcelona i a Madrid. Però destaca per haver estat vicari general i bisbe auxiliar en aquella arxidiòcesi i, després, bisbe residencial de Vic (1983-2003). Finalment es retirà a les Germanetes dels Pobres a la capital osonenca.

Doncs bé, en aquests records mostra una vida molt plena en totes les etapes de la seva trajectòria, reblerta d'anècdotes i de confessions que poden aportar llum sobre la manera de viure en general i sobre fets concrets en particular de tots aquells temps. Remarco especialment les seves descripcions del temps anterior a la guerra civil, de la guerra mateixa i de la postguerra, com també, quan ell ja tenia càrrecs de gran responsabilitat, les seves relacions amb les autoritats civils, militars i judicials.

D'altra banda, Josep M. Guix gaudia de bon gust literari, que es manifesta sobretot quan narra episodis de la seva infantesa i primera joventut. De fet, s'havia format literàriament a Solsona amb bons professors, a més de posseir un innat sentit de la retòrica. En canvi, quan va acumulant dades sobre les seves activitats de maduresa, lògicament es limita a una crònica forçosament succinta. El volum conté igualment la seva bibliografia i una selecció de fotografies.

Em consta que el Dr. Guix —com l'anomenàvem els seus preveres del bisbat de Vic— aspirava a la perfecció literària (i a d'altres, naturalment). A tal fi, li havien servit els exercicis escolars (vegeu unes estròfiques sàfiques que compongué en llatí, pàg. 61) i altres escrits, per als quals normalment demanava la revisió d'experts. En fi, repeteixo, una vida plena, que val la pena de conèixer.

RAUXA

Bomba social

Mentre a Madrid els senyors diputats s'abandonen, amb una frivolitat que espanta, a l'agressivitat més populista i visceral, el teixit social pateix i se'n desfà. Només cal passejar pel centre de Barcelona per constatar la degradació accelerada en què ens trobem immersos. Càritas, Arrels i moltes altres entitats socials no donen a l'abast i són moltes les veus d'Església que fa temps que alerten que la situació és insostenible.

Gràcies a la iniciativa desinteressada d'associacions, moviments, parròquies i particulars cristians, hi ha milers de famílies que poden sobreviure i que, de moment, no acaben vivint al carrer. El cas dels immigrants en situació irregular és especialment dramàtic, perquè tots els esforços que es fan perquè puguin arrelar aquí i tenir un futur digne, topen amb el monolític mur administratiu; les traves burocràtiques són tantes que les persones nouvingudes, amb l'ajuda i tot de les entitats socials, molt sovint acaben atrapades en un laberint que les deixa en terra de ningú. La desaparició del tracte personal, substituït per una cadena de tràmits que per força s'han de fer a través del món digital, constitueix una barrera eficaçment cruel per condemnar totes aquestes persones a una existència als marges de la societat. Són molt lloables i necessàries totes les campanyes solidàries que es fan poc abans de Nadal, i la resposta que obtenen diu molt de la bondat natural del ciutadà corrent. Ara bé, la responsabilitat principal recau en els governants i els ho hem de recordar constantment, no fos cas que, quan la bomba social esclati, en facin pagar les conseqüències a la bona gent.

EDUARD BRUFAU

Agenda

Barcelona

HOSPITAL DE CAMPANYA SANTA ANNA

El **diumenge 18 de desembre**, a les 12.00, *Cantem amb els sense sostre* amb Beth Rodergas, Anna Andreu, Marina Rossell i l'Orchestra Fireluche. Presenta: Albert Om i Eva Arderius.

PARES TEATINS

El **diumenge 18 de desembre**, a les 19.00, missa i concert de la coral de la Capella Francesca de Barcelona a favor de la Fundació Mirada de Esperanza; el **dimarts 20**, a les 19.30, concert de Nadal a favor de la Fundació Manos Providentes; el **dissabte 24**, a les 18.00, Missa del Gall, nades i cant de la Sibil·la amb Rosa M. Ramírez a l'església de Sant Gaietà (c/ Consell de Cent, 293 - Barcelona).

TAIZÉ

El **dimarts 20 de desembre**, a les 20.00, pregària de Taizé a l'església del col·legi Lestonnac (c/ Aragó, 284 - Barcelona).

SEMINARI CONCILIAR DE BARCELONA

El **dimecres 21 de desembre**, a les 20.00, concert de Nadal amb el cor de gòspel Free Choir a la capella del Seminari.

CATEDRAL

El **dimecres 21 de desembre**, a les 20.00, concert d'orgue amb Loreto Aramendi; el **dissabte 24**, a les 22.45, ofici de lectura i cant de la Sibil·la; a les 24.00, Missa del Gall presidida pel cardenal Joan Josep Omella; el **diumenge 25**, a les 10.00, cant de laudes; a les 10.30, missa conventual i benedicció de pessebres al claustre; a les 12.00, missa presidida pel cardenal Omella i benedicció papal.

PREGÀRIA

El **dijous 22 de desembre**, a les 19.00, taller-escola de pregària al Casal Don Bosco (salesians de Barcelona).

SAGRADA FAMÍLIA

El **dissabte 24 de desembre**, a les 23.00, cant de la Sibil·la de Sergi Planas amb Laia Nomen, Kai Stroink, Jesús Moreno, David Negrié i Sergi Planas a la cripta de la Sagrada Família.

Girona

ESCOLANS

El **dimecres 28 de desembre**, a les 10.30, trobada diocesana d'escolans a la parròquia de Centenys. Informació: Mn. Joan Soler, tel. 679 553 466.

Sant Feliu de Llobregat

PESSEBRE VIVENT

Del **diumenge 18 de desembre al diumenge 15 de gener**, representacions del pessebre vivent de Corbera de Llobregat. Informació: tel. 936 881 089.

Tarragona

CATEDRAL

El **dissabte 24 de desembre**, a les 23.00, Missa del Gall presidida per l'arquebisbe Joan Planellas i cant de la Sibil·la; el **diumenge 25**, a les 11.00, ofici pontifical presidit per Mons. Planellas.

Terrassa

MN. DANIEL MONSERDÀ

El **diumenge 18 de desembre**, a les 10.45, trasllat de les despulles de Mn. Daniel Monserdà i Tintó a la cripta sepulcral de l'església de Sant Faust, de Sant Fost de Campsentelles.

RITU HISPANO-MOSSÀRAB

El **diumenge 18 de desembre**, a les 11.00, el bisbe Salvador Cristau presideix la missa en ritu hispano-mossàrab a Santa Maria d'Ègara.

CATEDRAL

El **dissabte 24 de desembre**, a les 24.00, Mons. Salvador Cristau presideix la Missa del Gall; el **diumenge 25**, a les 12.00, presideix la solemnitat de Nadal amb la benedicció apostòlica.

Catalunya Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 145 €
Gibraltar i Portugal: 145 €
Resta d'Europa: 222,99 €
Amèrica i Àfrica: 254,19 €
Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions
Periòdiques en Català

El setmanari rep l'ajut de la Generalitat de Catalunya

www.catalunyacristiana.cat

[f /catalunyacristiana](https://www.facebook.com/catalunyacristiana)

[@catcristiana](https://www.twitter.com/catcristiana)

[i catalunya_cristiana](https://www.instagram.com/catalunya_cristiana)

[y Catalunya Cristiana](https://www.youtube.com/CatalunyaCristiana)

Director: Òscar Martí Navarro
Consiliari: Mn. Miquel Ramón Fuentes
Sotsdirectora: Carme Munté Margalef

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Macià Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra
Lingüista: Montserrat Pibernat
Fotògraf: Agustí Codinach

Col·laboradors d'aquesta setmana:
Eloi Aran, Pilar Argelich, Pilarín Bayés, Joan Boronat, Juanjo Fernández, Antonio Gil, Isabel Joly, Lluís Martínez Sistach, Montserrat Martínez, Ignasi Miranda, Josep Miró i Ardevol, Glòria Monés, Josán Montull, Rodrigo Moreno, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Monse de Paz, Josep Ruai, Jordi Sánchez, Rafael Serra, Valentí Serra, Lluís Solà, Sebastià Taltavull, Lluç Torcal

Redacció, administració, publicitat i promoció:
C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat
administracio@catalunyacristiana.cat
publicitat@catalunyacristiana.cat
subscripcions@catalunyacristiana.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:
Macià Grau

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA
Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri.
Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - Dipòsit Legal B 14.387/79

Les opinions expressades pels nostres col·laboradors no reflecteixen necessàriament la d'aquest setmanari

CARME MUNTÉ MARGALEF

L'Escala Interconfessional Blanquerna sobre la Llibertat Religiosa (*Blanquerna Interfaith Religious Freedom Scale / BIRF-S*) és una eina que permet mesurar nivells de llibertat religiosa basats en el dret, els fets i la percepció individual. El seu responsable és Àlex Escolà-Gascón, estadístic, psicòleg i membre de l'Observatori de Comunicació, Religió i Cultura de Blanquerna (Universitat Ramon Llull).

Quina és la importància d'una eina com el BIRF-S?

Els diferents nivells d'anàlisi que hi ha implicats en l'estudi de la Llibertat d'Expressió Religiosa tenen complexitat i requereixen establir una comprensió objectiva integral que no limiti l'exercici de la llibertat religiosa i de consciència a una qüestió únicament legislativa. Aleshores, què senten, què pensen i com actuen les persones quan han de fer ús de la llibertat religiosa constitueix una informació essencial per determinar-ne la qualitat de la implementació en les societats occidentals.

Com sorgeix la iniciativa?

Els estudis estadístics relatius a la llibertat religiosa s'han aplicat principalment en països, regions o comunitats subdesenvolupades on es produeixen violacions sistemàtiques i agressions evidents en contrà dels drets humans fonamentals. Vam revisar científicament si hi havia protocols de mesura adaptats als països desenvolupats i no en vam trobar cap evidència ni cap instrument actual centrat en la percepció social. Per això vam plantejar la creació d'un protocol propi únic i pioner a Europa.

En quin sentit és una eina pionera?

La novetat que ofereix el BIRF-S és que permet obtenir mesures directes de la qualitat social amb la qual la llibertat religiosa és viscuda i percebuda positivament per la societat. Amb unes altres paraules, en comptes d'avaluar els trets negatius que posen en perill la llibertat religiosa, el BIRF-S està dissenyat estadísticament per detectar

Àlex Escolà-Gascón, estadístic i psicòleg

«Podem mesurar la qualitat social amb la qual la llibertat religiosa és viscuda i percebuda»

i examinar els comportaments que informen sobre un ús social adaptatiu i segur de la llibertat religiosa.

Quines possibilitats ofereix?

El potencial científic del BIRF-S és que permet objectivar les fonts d'informació subjectiva relatives a la percepció individual de la llibertat religiosa. Probablement, una de les aplicacions més importants estigui relacionada amb la prevenció local de la delinqüència i la reducció de la criminalitat. Cal recordar que la majoria dels casos de vulneració enregistrats en l'Informe elaborat per la Càtedra de Llibertat Religiosa i de Consciència constitueixen delictes relacionats amb el vandalisme, violència, agressions físiques, incitació a l'odi (per exemple antisemitisme) i discriminació religiosa. Aplicant el BIRF-S amb una agrupació de les dades per

municipis i realitzant aplicacions massives de la prova a les diferents poblacions de Catalunya, podríem arribar a obtenir puntuacions per localitats i es podria pronosticar en quines regions de Catalunya hi hauria més versemblança perquè s'hi produís un delictes relacionat amb casos de vulneració religiosa. En la mateixa línia, tenint en compte que el BIRF-S examina el grau de tolerància de l'entorn (enfrent de les creences), percepció de perill-seguretat ciutadana i té en compte els antecedents o les agressions negatives prèvies, també es podria fer un estudi per comprovar amb quina eficàcia podria permetre l'estimació preventiva d'altres delictes relacionats amb qüestions d'interculturalitat i d'immigració, on el component religiós també resulta una variable molt vinculada.

NOMÉS L'AMOR HO IL·LUMINA TOT

1 de cada 3 llars a Catalunya
no tenen prou ingressos
per viure dignament.
Aquest Nadal,
sigues llum per a elles.

Fes el teu donatiu
BIZUM: 38031

www.caritascatalunya.cat

Càritas
Catalunya

